

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SÎNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 7

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Iunie 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Miltrop. Ghenadie Petrescu 116

Cuprinsul

1. Cântec I. Bătrâna Voivodeni
2. Cântecul Păcii R. Artinian
3. Orice faceți, să faceți din toată inima P. P. Paulini
4. Indemnuri și făgăduințe
5. Consacrarea din iubire Gh. Stănică
6. Incheierea timpului de har Gh. Indricău
7. Timpul Începerii Sabatului C. A.
8. Devotament T. Bolosin
9. Suferințele Valdenzilor I. Bătrâna Voivodeni
10. Fericirea credinciosului I. Nadler
11. Voios ard candelile toate D. Florea
12. Ce dorește Dumnezeu dela noi V. Florescu
13. Cuvântul vieții S. Constantin
14. Cum să venim la Tatăl nostru
15. Rugăciunea în public Prelucrare
16. Strigăt în pustiu G. Congo
17. Ioan Botezătorul N. Gheorghiu
18. O viață nouă T. Zamfir
19. Eu sunt o fetiță mică Gh. I.
20. Vocea Ta, Isuse Aurora Bostan

Diverse

- El ne-a creat
- Cărțile Bibliei
- Lucru și răsplată
- Limba
- Cugetări pentru ziua Domnului
- Puterea Bibliei
- Unde stă scris
- Să fim sănătoși
- A merge pe umbră
- Și eu știu
- Poșta redacției

Cântec pentru ziua împărtășaniei

*Cu trupul Tău preasfânt, Isuse,
Și cu-al Tău sânge'n veci slăvit,
Azi robul Tău se'mpărtășește
De grea căință copleșit.*

*În amintirea morții Tale
Mănânc acum din pâinea sfântă,
Care de trupul frânt pe cruce
Făr' de cuvinte îmi cuvântă, —*

*Și beau acum din rodul vieții,
Din vinu-acesta precurat,
Care-mi vorbește de-al Tău sânge
Ce pentru mine s'a vărsat.*

*Nu spre osândă vreau să-mi fie
Această sfântă 'mpărtășire,
Ci, dimpotrivă, spre trupească
Și sufletească întărire.*

*De-aceea sufletul meu, Doamne,
Smerită rugă azi Își face:
O, iartă-mi azi fărădelegea
Și pune'n inima mea pace.*

*A mea nelegiuire toată
Mi-o recunosc și-mi pare rău...
În mila Ta eu sper de-acuma,
În sângele cel scump al Tău.*

*Dă-mi curăție'n suflet, Doamne,
Ca să mă pot apropia
Cu vrednicie, cu credință
De precurată masa Ta.*

*Și hărăzește-mi bucuria
De-a mă putea vedea odată
Și sus în cer la masa obștei
Cu-a dreptilor slăvită ceată.*

Ion Bătrâna Voivodeni

Cântecul Păcii

Pacea este una dintre cele mai mari binecuvântări de care se poate bucura omul. Când pacea din afară și pacea din lăuntrul său își dau mâna, atunci omul este cu adevărat o ființă fericită și mulțumită, care are plăcere de viață, și săvârșește orice lucru cu gust și cu inspirație.

vor și bătrânii care nu mai au altă dorință decât să-și termine în liniște și seninătate ultimele lor zile. Adevăratul creștin însă, o dorește într'un mod deosebit, deoarece el este un fiu al păcii, și el trebuie să trăiască în pace.

Dar mai mult decât oamenii, însuși Bunul Dumnezeu dorește

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”.

De aceea, astăzi popoarele se străduiesc și urmăresc pacea.

Pace vor mamele care și-au crescut odraslele lor cu mari sacrificii și cu multe oboseli; pace vor tinerii care sunt plini de viață și de energie creatoare; pace

pace pentru lumea noastră. Mântuitorul nostru Isus Hristos a coborât înălțimile cerului în melodia sfântă și măreață a unui cântec de pace, intonat de către un cor sublim de îngeri.

Sfânta Scriptură descrie acest

eveniment dumnezeiesc în cuvintele următoare: „Și deodată, împreună cu îngerul vestitor, s'a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, pe pământ pace, și între oameni bună învoire”. Luca 2, 13. 14. Scena aceasta a fost unică în felul ei, iar tabloul prezentat de ea, a fost cel mai frumos tablou văzut vreodată de un ochiu omenesc. Câmpia întregă împreună cu colinele din împrejurimi au fost luminate de puternica strălucire a acestor soli cerești, care anunțau că Domnul Păcii, s'a desprins din Sfatul Păcii eterne și cu această veste bună pe buzele Sale s'a coborât în mijlocul omenirii.

În tot timpul rămânerii Sale între oameni, atât învățătura cât și activitatea Sa mesianică s'au evidențiat tocmai pe țărâmul acesta. Trimețând pe ucenicii Săi în calitate de soli ai păcii, ca să propovăduiască învățătura cea nouă a iubirii lui Dumnezeu, le-a spus: „În orice casă veți intra, să ziceți întâi: „Pacea să fie peste casa aceasta. Și dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră să rămână peste el”. Luca 10, 5. 6.

Iar în memorabila Sa predică de pe Muntele Fericiților, între celelalte fericiri, Mântuitorul a zis: „Ferice făcătorii de pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”. Matei 5, 9.

Și pentru că El este exemplul nostru desăvârșit, El a fost acela care a făcut pace între omul vinovat de călcarea Legii și între Dumnezeu-Tatăl al cărui Cuvânt a fost nesocotit, pe de o parte, și a omului cu omul, pe de altă parte.

„Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul delă mijloc care-l despărțea. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape”. Efes. 2, 14. 17. Și astfel, vestea cea bună și plăcută a păcii răsună ca o muzică îngerească pe paginile Evangheliei, chemând pe oameni la împăcare și bună viațuire.

Înainte de înălțarea Sa, în ultimele zile petrecute cu ucenicilor Săi, acest cântec a răsunat încă odată de pe buzele Sale, umplând de bucurie inimile oamenilor: „Vă las pacea, vă dau

pacea Mea. . . Să nu vi se turbure inima, nici să se înspăimânte". Ioan 15, 27.

Și acum, din punct de vedere practic, poate e bine să vedem, care sunt unele din metodele prin care să putem obține și păstra pacea.

Mai întâi putem să amintim aceea stare în care omul are conștiința că și-a făcut toată datoria. Privind la o lucrare săvârșită, de orice fel ar fi, el e mulțumit de lucrarea sa, deoarece știe foarte bine că a pus în lucrarea aceea tot sufletul său și toată atenția sa. Fie că a fost supravegheat sau nu, adevăratul creștin știe că lucrul trebuie făcut „ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni”. Col. 3, 23.

Vă aduceți aminte, poate de marinarul care, când a fost întrebat pentru ce bate un simplu cui cu atâta atenție și cu atâta grijă, el a răspuns: „Pentru că eu lucrez ca pentru Domnul, iar nu ca pentru oameni”. Istoria spune că după un timp vaporul a fost surprins de o furtună năpraznică, care a măturat toate lucrurile de pe bord. Furia vântului a aruncat și pe marinarul de care vorbim. Din fericire el a fost agățat tocmai de cuiul pe care-l bătuse, și pentru că lucrase conștiincios, cuiul s'a menținut și viața lui a fost salvată.

Vieța și lucrarea sfântului apostol Pavel ar putea să ne servească de exemplu. În ajunul executării sale, din întunecimea închisorii Memertin, privind înapoi la anii săi de lucrare și de oboseală, el putu scrie pe deplin împăcat: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănită, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel Drept”. 2 Tim. 4, 7. 8.

În al doilea rând se poate bucura de o pace prețioasă, omul care știe că nu a făcut rău nimănui. El s'a purtat bine cu toți oamenii și a fost cinstit față de semenii săi. În această privință Biblia este plină de sfaturi și de îndrumări. La marea și solemnă întrebare pusă în Psalmul 15: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” Se dă răspunsul din partea Domnului: „Cel ce umblă în dreptate, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapei lui său”.

Un asemenea om nu are de ce să se neliniștească. El e în pace și cu oamenii și cu Dumnezeu.

În schimb, tot Scriptura zice:

„Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău”. Rom. 13, 4.

Iar o altă cale pentru a ne putea bucura din plin de pace, de fericire și de mulțumire, este ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. „O! de-ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării”. Isaia 48, 18. Cine a stat vreodată pe malul vreunui râu sau fluviu și a văzut cum se varsă apele lui în cantități nemăsurate, clipă după clipă, zi după zi, de mii de ani, fără să se oprească sau fără să se termine, acela poate să-și dea mai bine seama de această făgăduință, că pacea ar fi fost ca un râu, dacă ar fi rămas ascultător de poruncile cele drepte, sfinte, totdeauna valabile și niciodată schimbate ale Bunului Dumnezeu.

Am putea să spunem, fără să greșim, că cuvintele dela cântecul păcii ar putea fi formate din Legea celor Zece Porunci, care cântate și trăite, fac din viața omească o viață fericită și pașnică.

R. Artinian

„Orice faceți,

Să faceți din toată inima”

Coloseni 3, 23. 24.

Am citit undeva că acum câțiva ani, s'a produs într-o barcă de salvare o deschizătură pe unde intra apa. Pe când i se făcea reparația, meșterul lucrător a descoperit că constructorii acelei bărci uitaseră cu 13 ani înainte un ciocan pe fundul vasului. Datorită mișcării continue a vaporului, ciocanul lovindu-se de scânduri a ros pardoseala bărcii de salvare.

Stricăciunea bărcii de salvare, care o expunea la naufragiu, se datora, deci neglijenței constructorilor și felului lor ușuratic de a executa lucrarea ce le-a fost încredințată.

Intâmplarea istorisită mai sus și alte exemple de acest fel, ne aduce aminte de sfatul inspirat al

apostolului Pavel, pe care bine este să-l luăm ca dreptar nerătat într-o asigurare a unei vieți conștiincioase, fericite și prospere.

Lucruri mici, efecte mari

Marele pictor și sculptor Michel Angelo, explica într-o zi unui vizitator felul lucrului pe care l-a săvârșit la o statuie în timpul dela ultima sa vizită. „Partea aceasta am transformat-o puțin; trăsătura aceasta am îndulcit-o puțin; dincolo am scos în evidență mușchii; buzelor acestora le-am dat mai multă expresie și trăsăturii acesteia i-am dat mai multă energie, iar partea cealaltă am lustruit-o puțin”, și așa mai departe.

„Dar toate acestea nu sunt de-

cât lucruri mici”, zise amicul său.

„O fi”, replică maestrul, dar nu uitați că din lucruri mici se compun operele perfecte și că perfecțiunea nu este un lucru mic”.

Perfecțiunea este un amestec complet alcătuit din nenumărate lucruri mici, în aparență neînsemnate. Omul superior nu este acela care e inclinat să treacă cu vederea multele lucruri mici, sub cuvânt că el ar fi prea deștept, prea învățat ca să mai dea atenție unor așa zise nimicuri trecătoare.

Vieța omului este compusă dintr'un șir de nenumărate lucruri mici, de care întradevăr atârână mai mult sau mai puțin fericirea sau ruina sa. După felul cum a

învăţat să preţuiască importanţa lucrurilor mici, el poate progresa sau regresa în viaţa sa de toate zilele.

Mulţi îşi zic în gândul şi după raţionamentul lor: „**Lucrul acesta este prea neînsemnat ca să-i mai dau atâta atenţie**”. Dar câtă trudă, câte sudori îi trec pe urmă, când sunt nevoiţi să repare stricăciunea cauzată de neglijenţa lor.

Păcatul neglijenţei

Neglijenţa este lipsa de grijă sau de îngrijire. Este nesilinţa la lucru, la învăţătură, şi se aseamănă foarte mult cu **lenevia**.

O găurice la început, imperceptibilă, la diorapul pe care îl încalţă şcolăriţa în fiecare zi, astupată la timp de mâna harnică a mamei, ar evita ruptura mare, prin care mai târziu ar ieşi toate degetele, spre ruşinea ei.

O pietricică în gheata călătorului, care se grăbeşte să plece la drum, nu e luată în seamă la început. Cu cât regret mărturiseşte în cele din urmă călătorul doborât de rana piciorului său: „Mai bine aş fi făcut dacă aş fi scos pietricica din momentul când am simţit că mă jenează”.

O bubuliţă fără importanţă dar neglijată, poate deveni cauza fatală a morţii omului.

Un muc de ţigară sau **un rest de chibrit** aruncat din neglijenţă, poate deveni cauza unui incendiu formidabil şi ruina unui oraş întreg.

Un pahar de vin ameţitor sau **o noapte de destrăbălare**, pot deveni cauzele unui lung şir de suferinţe necurmăte.

Acum câţiva ani jurnalele au publicat ştirea unei mari catastrofe pe mare. Cercetările au stabilit că **nenorocirea a provenit din cauza că busola era defectă**. Acul magnetic se întepenise arătând o direcţie greşită şi vasul se îndreptase într-o regiune periculoasă. Cercetările au mai stabilit că defectul busolei se datora unui grăunte de praf, care intrase între axe în momentul când marinarul însărcinat cu curăţirea o ştersese de praf. Din cauza unui mic grăunte de praf, mai mulţi oameni căzură pradă valurilor şi vasul suferi mari stricăciuni.

Un bob de praf, o nenorocire mare. Căuză mică, efect enorm!

Neglijenţa se plăteşte scump

Multe nenorociri înregistrate zilnic în istoria neamului omenesc sunt rezultatul neglijenţei. Pentru că unii oameni nu fac, ce fac, din toată inima, au loc catastrofe care produc pagube enorme în bunuri şi vieţi omeneşti.

Scriitorul O. S. Marden povesteşte că **o tânără fată a stat 20 de ani la închisoare în loc de 20 de luni**, datorită greşelii unui grefier, care scrisese cuvântul **ani** în loc de **luni**, când copiase sentinţa de condamnare. O neglijenţă mică a produs o suferinţă mare, nedreaptă şi nemeritată.

O eroare asemănătoare, cu urmări neplăcute, a avut loc şi la noi în ţară, care a fost şi publicată în ziarul „Dimineaţa” din 11. III. 1935:

Dintr’o greşală de literă un celăţean recrutează după zece ani deia termen. E vorba de locuitorul A. C., născut în Craiova, şi pe atunci domiciliat în Calafat.

Acesta deşi avea 30 de ani, nu fusese niciodată chemat la recrutare. El s’a dus de mai multe ori să se intereseze de situaţia sa militară, dar nu şi-a găsit numele scris în tabelele de recrutare. Timp de 10 ani, nu s’a dat de rostul acestei încurcături. În anul 1935 s’a făcut la primărie controlul actelor de naştere şi s’a constatat că **Aurică** figura sub numele de Aurica. Omul trebui să-şi lase nevasta şi copiii şi să plece la armată.

Intr’o zi am văzut **o ţiglă desprinsă dela acoperişul unei case**. Întâlnind pe proprietar înaintea porţii, i-am atras atenţia să-şi repare acoperişul. El îmi răspunse scurt: „**Nu face nimic, e o bagatelă**. Din cauza unei **ţigle n’o să se prăpădească casa**”.

Nepăsarea proprietarului a fost aspru pedepsită. Cu timpul vântul se furişă prin gaura făcută şi desprinse şi alte ţigle. Prin locul descoperit căzu ploaia şi zăpada, din care cauză apa străbătu prin tavan şi făcu să putrezească grinzile, aşa încât răul deveni mare. Când chemă zidarul să-şi repare stricăciunile, rămase mirat de suma cea mare pe care i-o ceru. Dacă proprietarul nu ar fi fost nepăsător şi leneş când i s’a atras

atenţia, să astupe gaura, cu o singură ţiglă ar fi putut evita dela început o pagubă, plătind atunci numai doi lei, în loc de a plăti două mii lei, ca pedeapsă bine meritată pentru neglijenţa sa.

Cu drept spune Sfânta Scriptură

„*Cine lucrează cu mână leneşă sărăceşte, dar mâna celor harnici îmbogăţeşte... cine doarme în timpul seceratului este un om care face ruşine*”. Prov. 10, 4. 5.

Mulţi oameni s’au ruinat, ba unii au pierdut viaţa, din cauza neglijenţei în lucrările lor sau a greşelilor criminale comise cu ocazia executării însărcinărilor primite.

În cartea „**Orice faci, fă bine**”, se fac următoarele juste constatări:

Multe deraieri de trenuri, de dezastre, care au loc pe uscat sau pe mare, producând atâtea suferinţe şi atâtea pierderi de vieţi, sunt rezultatul nepăsării, al neglijenţei, al nechibzuinţei, sau al unui lucru rău făcut, sau făcut pe jumătate. Picioarele artificiale, mânecile de haine goale fără braţ, morminte nenumărate, cămin fără taţi şi fără mame prevestesc neglijenţa, greşelile acelor care nu au făcut din toată inima lucrul lor..

„Dacă fiecare ar face lucrul cât mai perfect, nu numai că numărul de pierderi de vieţi omeneşti, membrele mutilate (schilodite) ar fi considerabil reduse, dar omenirea s’ar ridica mult mai repede la un nivel superior”.

„Un lucru făcut în chip cinstit ajută la formarea unui caracter cinstit. Obiceiul de a lucra fără grijă, fără conştiinciozitate, influenţează în foarte scurt timp mentalitatea lucrătorului. Acela care neglijează lucrul său, slăbeşte caracterul său. Un lucru rău executat duce la o viaţă neizbutită. Lucrul nostru face parte chiar din fiinţa noastră. Orice lucru neglijat, necomplet, micşorează priceperea noastră, capacitatea de a face un lucru bun. Este o ofensă faţă de respectul de noi înşine, faţă de idealul cel mai înalt. Orice lucru inferior pe care îl execuţi, este un nimic, care înjoseşte şi care împiedică de a progresa”.

Toate cele istorisite mai sus ar trebui să ne deschidă mari ochii şi să ne trezească conştiinţa, că observând mai cu atenţie lucru-

rile mici, să putem săvârși lucruri mari.

Orice facem, să facem cât mai bine

pentru că un lucru bine săvârșit are răsplătire mare.

Apostolul Pavel zice: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi dela Domnul răsplata moștenirii”. Colos. 2, 23. 24.

Un droghist căuta un vânzător pentru prăvălia sa și primi oferte din partea multor timeri aderenti la un astfel de post. El îi invită pe toți în acelaș timp în prăvălia sa și puse pe fiecare să împacheteze de 50 bani sare într'o hârtie și alese pe acela, care știuse să săvârșească cel mai bine acest lucru, în aparență fără nicio însemnătate.

Efectul lucrurilor mici

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari”. Luca 16, 10.

Acest divin adevăr, Mântuitorul, l-a ilustrat cum se poate mai bine în pilda talanților. Citiți Matei 25, 19—30; Luca 19, 11—26.

Căderea omului în păcat și moartea, ca o consecință teribilă a păcatului, se datorează unei mici greșeli — o singură abatere dela porunca lui Dumnezeu (Geneza 2, 15—17). Dar apostolul Pavel vine și explică spre bucuria celor căzuți în păcat: „Astfel dar, după cum printr'o singură greșeală, a venit osânda, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire (îndreptărire) care dă viață. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”. Romani 5, 12. 17. 18.

Cauză mică, efect mare! Experiența creștină, adică perfecționarea caracterului nostru nu trebuie neglijată. Evanghelia Domnului Hristos nu este o religie de mână moartă, nu este un complex

de forme, de rituri și ceremonii reci sau superstiții născocite, ci este o putere care să ne transforme, să ne înobileze, să ne curățească, să ne sfințească, până la culmile perfecțiunii. Citiți Matei 5, 48; Colos. 1, 19—22. 28. 29; Gal. 4, 18. 19.

Caracterul omului însuși este rezultatul convingerilor, credinței, obiceiurilor sale. El poate fi superior sau josnic, după cum omul a reușit să-și coordoneze acțiunile și cuvintele sale.

Nu neglijați lucrurile mici, — ele sunt cauzele fericirii sau ale suferințelor noastre!

Controlați-vă în lumina voinței divine, și lepădați dela voi tot ce este împotriva moralei descoperite în eterna Lege a lui Dumnezeu. „Prindeți vulpile, vulpile cele mici care strică viile”. Observați-vă plăcerile vinovate care se împotrivesc vrerii lui Dumnezeu și distrugeți dela rădăcină răul cât este încă neprimejdios.

Petre P. Paulini

INDEMNURI și FĂGĂDUINȚE

Dumnezeu este iubire. El dorește ca omul să fie fericit pe pământ și în toată veșnicia. Pentru ca să devină moștenitorul făgăduințelor din Cuvântul lui Dumnezeu, omului i se cere să creadă în El și să asculte de poruncile Sale.

Cel nepocăit trebuie să asculte de îndemnul Domnului, care zice: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele”. (Fapte 3, 19). „... Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3, 3). Tuturor acelor care au răspuns la chemarea divină, Cuvântul Domnului le făgăduiește: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1, 12) Pentru a avea parte de toate făgăduințele lui Dumnezeu, este oare această credință îndestulătoare? Să lăsăm ca la această întrebare să răspundă tot Cuvântul Sfintei Scripturi. Dumnezeu dorește să fie Tatăl celor mântuiți, dar El le spune: „Ce legătură este între neprihăni-

re și fărădelege?” „De aceea lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul”. „Să nu apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului. Cine fură să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun”. „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud”. „Desfrânarea, sau orice fel de necurăție, sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă cuvinte de mulțumire”. „Nu vă îmbătați de vin; aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh”. „Lepădați dar orice răutate, orice viclesug, orice fel de prefăcătorie, de invidie, și de clewetire”. (2 Cor. 6, 14; Efes. 4, 25—29; 5, 3. 4. 11). „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți

binecuvântarea. Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba dela rău și buzele dela cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s'o urmărească”. (1 Petru 3, 9—11).

„Căci așa vorbește Domnul: le voi da Casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge”. (Isaia 56, 5) Cine sunt acei care vor avea parte de împlinirea acestei făgăduințe? „Ferice — zice acelaș Cuvânt inspirat — de cei ce păzesc poruncile (și spală hainele) ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate”. (Apoc. 22, 14) „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-l iubesc”. (Iacob 1, 12). „Ferice de cei cu inima curată; căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. (Matei 5, 8) „Fii credincioși până la moarte și-ți voi da cununa vieții (Apoc. 2, 10).

Din cauză că apostolul Pavel a avut o încredere nesguduită în

Mântuitorul său, spre sfârșitul vieții sale a putut spune: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în

ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiți venirea Lui". (2 Tim. 4, 7—8).

„Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți". (Ioan 13,

17). Deci viața celui care se va bucura de făgăduințele cele minunate ale Domnului se poate rezuma în cuvintele: pocăință, credință și stăruință în ascultare până la biruința totală asupra păcatului.

SAPTAMANA DE ABNEGATIE

11—18 Iunie 1949

Consacrarea

din iubire

Corpul omului este alcătuit într'un mod destul de minunat. Chiar profetul David spune: „Te laud că supt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta". Ps. 139, 14.

Organele din care e compus corpul, stau strâns legate între ele, păstrând o lucrare comună întocmai ca un ceasornic. Dintre multele lui organe, se evidențiază unul care-și primește importanță mai mare cîm cauza lucrării pe care o face. Acesta este inima. Rolul ei este să pulseze sângele în tot corpul ca apoi să-l primească din nou. Multe boale grave se ivesc în corp ca urmare a unei inimi slabe și cu defecte în puterea ei de funcționare. Sângele în care e viața, nu mai poate ajunge până la cele mai îndepărtate părți ale corpului.

„Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui". 2 Cron. 16, 9. p. p.

Desprindem din cele de mai sus, că Domnul cere o consacrare deplină dela noi, și să avem plăcere de toate învățăturile Lui. Insuși Isus Hristos când a fost pe pământ, s'a consacrat, având plăcere de toate învățăturile lui Dumnezeu Tatăl. El ne-a dat un exemplu. S'a consacrat, ajungând prin aceasta până la crucea de pe Golgota. A făcut-o însă din iubire pentru noi, pentru binele nostru, și al mântuirii noastre din păcat. El a înțeles că a-ți consacra inima în slujba lui Dumnezeu și pentru binele semenilor, înseamnă sfințire, nobletă și desăvârșire.

Apostolul Pavel a pătruns adânc importanța consacrării inimii. Să ne gândim la vechiul legământ unde se făcea zilnic slujba dumnezeiască în cortul întâlnirii. In a doua despărțitură în Sfânta Sfin-

telor slujea numai odată pe an Marele Preot când aducea jertfe pentru ispășirea de păcate atât pentru el cât și pentru popor. În Sfânta Sfintelor era chivotul, iar în chivot se găsea vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron și tablele cu cele 10 porunci. Toate serviciile ceremoniale dela Sanctuar erau o preînchipuire a Domnului Hristos. La venirea Lui, a luat sfârșit acest fel de slujire, însă mai târziu Domnul Hristos, prin apostolul Pavel spune: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care l-ați primit dela Dumnezeu? 1 Cor. 3, 16; 6, 20. Tot Apostolul Pavel, completează în epistola către Ebrei. 8, 10 următoarele: „Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Izrael, după aceste zile, zice Domnul; voi pune legile Mele în mintea lor și le voi înscrie în inima lor".

Înțelegem dar rolul important al inimii și consacrării ei. El vrea ca inima să fie curată, fără vină și lipsită de orice păcat sau răutate ascunsă; să fie nobilă, plină de bucurie și iubire față de Dumnezeu și față de semenii noștri.

În vechiu Cort preînchipuitor, în Sfânta Sfintelor unde se găsea chivotul, nu putea intra nimeni altul decât marele Preot cu sângele ispășitor. La fel în noul legământ inima omului preînchipuitoare a unui loc sfânt unde e și legea, nu trebuie să fie altceva, decât Isus Hristos cu sângele Său în prezența Duhului Sfânt.

Consacrarea inimii este strâns legată de una dintre cele mai nobile virtuți, și anume iubirea. A iubi înseamnă a da. Uneori poți să dai fără să iubești, dar niciodată nu se întâmplă ca să iubim și să nu dăm.

Cercetându-ne propria noastră experiență și ținând seama și de puțină noastră cunoștință pe care o avem despre experiența altora, constatăm că cele de mai sus sunt adevărate.

Datorită iubirii pe care cineva o are față de lucrul său, va fi în stare să birue împrejurările cele mai nefavorabile și să înfrunte greutățile cele mai mari care stau în fața înfăptuirii lui. Iubirea este forța cea mai puternică în vederea înfăptuirii, celor mai arzătoare dorinți și celor mai scumpe planuri ale noastre. Deseori când mergem dimineața la lucru nostru, ne întrebăm care sunt motivele ce îndeamnă atât pe bărbați cât și pe femei la ocupațiile lor zilnice?

Dacă lucrează din iubire atunci lucrarea va fi făcută cu multă voie bună și din toată inima, chiar dacă câteodată ea este obositoare.

Acum să ne gândim și la serviciul și consacrarea inimilor și a darurilor noastre pentru Hristos. Le socotim noi ca ceva penibil și greu? Ne place să intrăm și să trăim într'o strânsă comuniune cu Domnul? Sau facem toate acestea de frica unei osânde divine? Dacă este așa, atunci suntem niște sclavi, care în zadar încercăm să ajungem să obținem mântuirea prin propriile noastre fapte. Lucrăm noi din iubire pentru Hristos? Dăm noi din iubire pentru El? Dacă da, atunci servirea și consacrarea noastră sunt făcute din iubire. Noi dăm fiindcă iubim.

Suntem în săptămâna de consacrare. Toți avem prilejul să aducem mărturia recunoștinței și a iubirii noastre pentru Isus Hristos. Să venim cu bucurie înaintea Domnului care ne iubește. Vrei să-I consacrî inima ta, mulțumirea ta, darul tău, fă-le cu bucurie. Dumnezeu iubește pe dătătorul voios. Nimeni nu poate să însărcineze pe altul cu împlinirea datoriei pe care el însuși o are de făcut. Domnul Isus a consacrat și închinat totul lui Dumnezeu de bună voie. Să facem și noi la fel.

Gh. Stănică

Timpului de har

Nemărginita bogăție a darurilor harului lui Dumnezeu este încă la îndemâna noastră. Oricine mai dorește viață veșnică, o poate obține. Imbietoarea invitație a Domnului nostru Isus Hristos: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”, (Matei 11, 28) ne cheamă încă cu aceeași duioșie și iubire ca și la început. „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii”, încă ne mai „învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie”, și să așteptăm „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos”. (Titu 2, 11—13).

Ușa harului este încă deschisă. Oricine dorește să intre pe ea, mai poate intra. Astăzi nu este, încă, prea târziu a primi invitația Domnului nostru Isus Hristos: „Veniți la Mine”. „Căutați pe Domnul — zice Cuvântul — câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând”. (Isaia 55, 6. 7). Cel care caută astăzi pe Domnul, îl mai poate încă găsi, dacă-L caută cu toată inima. El zice: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul”. (Ier. 29, 13. 14) Dar va veni o vreme când acest timp de har se va încheia. **Aceasta înseamnă că, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și a Sa bunăvoință de a oferi mântuirea Sa cea minunată va lua pentru totdeauna sfârșit.** Din acel moment, influența binefăcătoare a harului lui Dumnezeu nu va mai fi simțită de locuitorii pământului. Iubirea lui Dumnezeu nu va mai lucra asupra inimilor oamenilor necredincioși. Din acel moment nicio rugăciune nu va mai fi ascultată; niciun strigăt după ajutor nu va mai fi auzit; nicio mângâiere, niciun cu-

vânt de îmbărbătare, nicio rază de lumină și speranță nu va mai veni din partea Cerului pentru acei care nu au ascultat de imberbele harului lui Dumnezeu. Și ca o consecință a încheierii timpului de har, niciun mijlocitor nu se va mai găsi să facă lucrarea de mijlocire între Dumnezeu și om. Odată cu încheierea timpului de har, nicio schimbare a stării morale a locuitorilor pământului nu mai poate avea loc, soarta fiecăruia fiind pentru totdeauna pecetluită. În această privință Cuvântul Sfintei Scripturi este categoric. Vorbind despre starea imediat următoare încheierii timpului de har, Cuvântul inspirat zice: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apoc. 22, 11) Și această pentru că în acel moment timpul de har va fi trecut.

În zadar vor mai încerca oamenii să caute pe Domnul, căci nu-L vor mai găsi. În zadar vor dori să știe care este Voia Lui, căci nu li-se va mai face cunoscut. Odată harul încheiat, influența binefăcătoare a acestuia nu va mai lucra asupra inimilor oamenilor. Iubirea lui Dumnezeu, împreună cu toate binefacerile ce decurg din ea, va fi retrasă pentru totdeauna de pe acest pământ. În acest timp niciun glas nu se va mai ridica împotriva felului de viață trăită în păcate a celor care au lepădat chemarea harului divin. Nicio predică nu va mai fi rostită de pe amvoanele locașurilor de închinare. Nicio chemare la mântuire nu se va mai face. Mulți se vor trezi atunci și vor dori să afle „calea mântuirii”, dar nu o vor afla. Profetul Amos, inspirat fiind, vorbește astfel despre starea de lucruri din zilele imediat următoare încheierii timpului de har: „Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine nici sete de apă, ci foa-

mete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci dela o mare la alta, dela miazănoapte la răsărit, vor umbla listoviți încoace și încolo ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi”. (Amos 8, 11, 12) Și oamenii în desnădejdea lor, vor constata cu durere în suflet că ei au căutat prea târziu pe Domnul.

În aceste zile de vădită nesocotire a încercărilor Cerului de a mântui și pe omul generației noastre, Dumnezeu, prin glasul propovăduitorilor sinceri ai Cuvântului Său, ne cheamă cu aceeași iubire cu care a chemat întotdeauna pe om la mântuire, și ne îndeamnă să primim invitația harului al cărui sfârșit nici nu-l bănuim cât este de aproape.

Prin Cuvântul inspirat, apostolul Său iubit ne atrage atât de delicat atenția acestui lucru, când zice: „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu”. (Ebr. 4, 1).

Toți ceea ce trebuie să facem este să primim invitația. Această este partea care ne revine: primirea invitației harului divin.

Răspunzând cu toată sinceritatea la chemare, Dumnezeu ne va da din „nemărginita bogăție a harului Său”, toate lucrurile de care avem nevoie pentru a corespunde chemării care ni s'a făcut. Atunci iubirea lui Dumnezeu va fi turnată și în inimile noastre prin Duhul Sfânt care este gata să ne ajute în orice împrejurare. Primind de bună voie invitația harului cu siguranță că Dumnezeu ne va da și puterea de care avem nevoie pentru a putea trăi o viață după voia Lui.

În decursul veacurilor mulți sunt cei care au răspuns la chemarea divină. Și sufletele lor au fost umplute de iubirea lui Dumnezeu și de nădejdea revederii în slavă a Mântuitorului lor iubit. Și în zilele de astăzi sunt suflete care doresc să ajungă la Tatăl lor și răspund cu multă bucurie și plini de o speranță sfântă la atât de plină de iubire invitație a harului: „Vino!” „Si cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22, 17).

Gh. Indricău

TIMPUL INCEPERII SABATULUI

Vorbind despre începerea zilei Sabatului, nu vom avea multe de spus, deoarece în această privință, cuvântul Sfintelor Scripturi fiind destul de clar, credem că credincioșii Bisericii noastre cunosc cât se poate mai bine acest lucru. Spiritul Profetic, de asemenea, ne-a lăsat suficiente mărturii în această privință. Iată una din aceste mărturii:

„Am văzut că era chiar așa”. „Din seară până în seară să serbați, Sabatul vostru”. Ingerul zise: „Ia Cuvântul lui Dumnezeu, citește-l înțelege-l și nu poți rătăci. Citește cu atenție și vei găsi ce este seară, și când este ea”. Am întrebat pe inger dacă mânia lui Dumnezeu a fost asupra poporului Său din pricină că au început Sabatul așa cum au făcut. Am fost călăuzită în trecut la prima evidențiere a Sabatului, și am urmărit pe poporul lui Dumnezeu până în vremea aceasta, însă nu am văzut că Domnul privi cu neplăcere sau mâniat asupra lor. Am întrebat de ce a fost așa, că în aceste zile din urmă trebuie să schimbăm timpul începerii Sabatului. Ingerul zise: „Voi veți înțelege, însă nu încă, nu încă”. Ingerul zise: „Dacă vine lumina și lumina aceasta este dată la o parte sau lepădată, atunci vine oșanda și mânia lui Dumnezeu; dar înainte de a fi venit lumina, nu este păcat, căci nu au avut o lumină pe care să o fi lepădat”. Am văzut că în mintea unora era că Domnul a arătat că Sabatul începe la ora șase, în timp ce eu am văzut, doar, că el începe „seară” și se socotea că seara era la ora șase. Am văzut că servii lui Dumnezeu trebuie să se alăture, să se strângă unul lângă altul”. (Mărturii I p. 116).

Din această mărturie înțelegem că până la primirea întregii lu-

mini cu privire la păzirea Sabatului, părerile credincioșilor erau diferite. Astfel, pe unii îi preocupa gândul că începutul Sabatului trebuie fixat pentru ora șase. Dar mărturia de mai sus statornicește

Devotament

*Rugăciunea mea se 'ndreaptă,
Către Tine Ceresc Tată,
Ca prin mila Ta bogată,
Să-mi dai putere de 'ndată,
Ca în lumea desfrânată,
Să duc vieată curată,
Fără vină, fără pată,
Și cu inima curată,
Să umblu pe calea dreaptă.*

*Iar când inima mea cere,
Din a poftelor plăcere,
Lăcomie sau avere,
Sau a lumii mângâiere,
Care-mi produce durere,*

*Doamne, Tu o înfrânează,
Fă să fie veșnic trează,
Cu Duh Sfânt o luminează,
Cu credință o 'nzestreează,
Cu puteri o 'nviorează,
Ca inima mea să crează,
În porunca Ta de bază.*

*Du-o Tu la pocăință,
Și la dreapta Ta credință;
O îmbracă'n umilință,
Ca prin zel și stăruință,
S'ajungă la biruință.*

*Tu de rele mă desparte,
De cuvintele deșarte,
Și de fapte blestemate
O Isuse îndurate;
Tu să-mi faci și mie parte,
Să intru' n sfânta cetate,
Fără vină și păcate,
Cu haine de în curate,
În sângele Tău spălate.*

*Scapă-mă, o, Domnul meu,
De tot ce-i putred și rău,
Dăruiește-mi Duhul Tău,
Să nu te supăr merceu,
Fă-mă umil ca Zacheu,
Ca să fiu pe veci al Tău.*

Teodor Bolosin

încă odată că Sabatul nu trebuie legat de ore, ci de ceea ce Sfânta Scriptură numește „seară”, adică „apus de soare”. Apusul de soare este acela care a fost lăsat de Dumnezeu să arate credincioșilor de pretutindeni momentul începerii și apoi al încheierii Sabatului.

În legătură cu aceasta ținem să atragem atențiunea credincioșilor Bisericii noastre că așa numita Mișcare de Reformă a redat pasajul Spiritului Profetic amintit mai sus, cu totul greșit. Dacă au făcut aceasta din neștiință sau în mod intenționat, bunul Dumnezeu știe. Realitatea este că așa cum a fost redat acest text adevărul despre începerea Sabatului a fost denaturat, iar unii credincioșii puși în încurcătură. Redăm, și textul greșit al celor dela Reformă: „Am văzut că unii gândesc în mintea lor, că Domnul ar fi arătat, că Sabatul s'ar începe la ora șase pe când eu am văzut că se începe la „șapte” și era arătat că era la șapte”. (Mărturii I p. 116).

Unii, cetind această mărturie — pe drept cuvânt — au tras concluzia că Sabatul, indiferent de anotimp, urmează să înceapă la ora șapte. În spiritul Profetic nu se spune, însă, niciunde acest lucru. Textul adevărat este acesta: „Am văzut că în mintea unora era că Domnul a arătat că Sabatul începe la ora șase, în timp ce eu am văzut, doar că el începe „seară” și se socotea că seara era la ora șase”. Cuvântul „seară” a fost redat prin cuvântul „șapte”, ceea ce ne îndreptățește să constatăm lipsa de seriozitate cu care s'a lucrat chiar atunci când e vorba de Spiritul Profetic.

C. A.

Suferințele Valdenzilor

Când în secolul al XII-lea Albigensii au fost crunt prigoniți, Valdenzii, se înțelege, n'au avut o soartă mai bună. Cruciada împotriva Albigensilor despre care am amintit în treacăt cu puțin înainte, era îndreptată tot atât de mult și contra nevinovaților Valdenzi,

În anul 1198 scaunul papal a fost ocupat de Papa Inocențiu al III-lea. Acest papă se hotărî să termine cu toți ereticii. În acest scop proclamă o cruciadă menită să-i suprimă fără milă. Tuturor participanților la această cruciadă li se promise deplina deslegare de păcate. Mai mult de 50.000 soldați sub conducerea abatelui Arnold și a contelui Simon de Montfort, invadară țara săvârșind vărsări de sânge și asupra de tot felul. La Bezières, cruciații catolici întrebă pe abatele Arnold: „Dar cum putem noi deosebi pe cei buni de cei răi?” Răspunsul fu: „Omorîți-i pe toți fără deosebire, Domnul cunoaște pe ai săi”.

Triumfător putu raporta Papei, mai târziu, că mâna răzbunătoare a lui Dumnezeu a doborât la pământ peste 20.000 persoane de toate vârstele și de amândouă sexele. În timpul altei cruciade, organizată de regele Ludovic al VIII-lea în anul 1226 fură omorîți toți cei întâlniți în cale, distrugându-le tot avutul. Este greu să-ți faci o idee de groaza, de violențele, de cruzimea și de sfîntenia prefăcută de care s'au făcut vinovați persecutorii.

Cruciadele acestea avură darul de a suprima complet mișcarea religioasă a Albigensilor. Cât despre Valdenzi, aceștia, dispunând de o vitalitate fără precedent în istoria prigoanei religioase, continuă să se mențină în locuri retrase și îndeosebi în văile Piemontului.

Starea aceasta de lucruri reclamă din partea persecutorilor o măsură mai eficace, o măsură care să ducă sigur la stărpirea definitivă a ereticilor Valdenzi. Astfel luă ființă inchișiția. Bazele acestei faimoase instituții au fost puse de către Papa Inocențiu al III-lea. Câtva timp ea a funcționat sub supravegherea și răspun-

derea fiecărui episcop în cuprinsul eparhiei sale. Însă, deoarece în felul acesta n'a dat roadele dorite de Roma, Papa Grigoriu al IX-lea, o încredință în anul 1233 călugărilor dominicani. De aci înainte inchișiția deveni cea mai de temut și cea mai detestabilă armă de care s'a servit papalitatea pentru susținerea puterii sale. Oricine era acuzat sau numai bănuț de erezie sau că ar avea legături cu eretici era închis, supus la cele mai groaznice torturi și ori că mărturisea ori că nu, era ars pe rug; averea i se confiscă, iar copiii și nepoții erau desmoșteniți.

Chinurile la care erau supuși, în cadrele inchișiției, cei aduși pentru cercetări, întreceau cu mult torturile de care au avut parte martirii creștini prigoniți de Roma păgână. Iată câteva din mijloacele folosite de inchișitori pentru a trezi pe eretici la realitatea falsă a Bisericii romane: sufocarea prin apă, frigerea pe jăratec aprins, întinderea corpului pe o roată învârtită deasupra focului, spânzurarea cu capul în jos, arderea pe rug și multe altele.

Cu această armă Biserica română spera să suprimă definitiv mișcarea Valdenzilor. Timp de mai bine de 20 ani acești nevinovați creștini au fost urmăriți și persecutați de organele inchișiției. Un număr foarte mare au fost arși pe rug fără milă. Cât despre cei condamnați la închisoare numărul lor în acele vremuri era așa de mare încât temnițele nu mai erau suficiente și nici hrană necesară pentru deținuți nu se putea procura îndeajuns.

Dar nici această măsură nu a putut duce la stărpirea totală a Valdenzilor, așa cum ar fi dorit Clerul roman.

Inchișiția reuși să facă spărturi mari în rândurile Valdenzilor în Franța, în Germania, în Polonia, în Spania, și în Anglia. Dar ei rămăseră tari în văile Piemontului până în secolul al XVI-lea, când se ivi reformațiunea cu ideile ei mult avansate. Odată cu venirea reformațiunii, locuitorii văilor fură însuflețiți de o nouă viață. Din nou începură să mărturisească în

public credința lor. Dar focul persecuției se aprinse din nou împotriva lor și începu să-i pârjolească cu aceeași furie ca odinioară. Desigur persecutorii erau tot vechii lor adversari. O oaste după alta fu trimisă împotriva lor. Un măcel după altul urmă. Prigoniții torturau din nou pe bătrâni, pe femeile neputincioase și pe copii în modul cel mai barbar. Multe lupte se deteră până ce în anul 1686 locuitorii văilor trebuiră să se predea necondiționat. Patrusprezece mii de oameni fură băgați în închisoare. Din aceștia 11.000 muriră curând în celule mucegăite. Cei care scăpară de închisoare fură constrânși de împrejurări să părăsească patria și să se refugieze în Elveția. Câțiva se stabiliră apoi în statele germane. Aici rămăseră până ce războiul dintre Savoia și Franța le aduse pace. Însă nu după mult timp circa 3000 de suflete trebuiră, să se refugieze din nou stabilindu-se la Geneva. În secolul al XVIII-lea prigoană se calmă în general. Totuși mai avură încă mult de suferit. Abia în anul 1848 Valdenzii primiră oarecari drepturi. Statul bisericesc al Papei, nu vedea însă cu ochi buni aceste sfioase începuturi ale libertății religioase. Cu toate acestea în anul 1870, căzând Statul papal, căzu un sprijin puternic al Bisericii romane. Curând după aceasta, sub ferestrele Vaticanului din Roma, un tânăr Valdenz făcu să vadă lumina tiparului Noull Testament. Una dintre închisori deveni casă de editură, iar în sala de tortură, care altădată răsuna de strigătele sfâșietoare ale martirilor lui Isus, fu instalată o mașină de tipografie, care răspândi în întreaga țară zeci de mii de exemplare ale Evangheliei.

Ion Bătrâna-Voivodeni

ANUNȚ

Atelierul de croitorie al fr. Nae Popescu din Ploești, s'a mutat în Comuna Mănești Prahova și roagă pe frații din împrejurimi să-l onoreze cu comenzile lor, fiind bine serviți.

FERICIREA CREDINCIOSULUI

Sufletul nostru, e adesea cuprins de Duh, care e atât de plin de viață, încât îi simți puterea, simți cum pulsează, simți înviorarea și puterea „Impărăției Harului”, și parcă ai început viața veșnică! — De fapt aceasta ar trebui să fie experiența credinciosului, dar înfrângerile ce adesea le suferă, îl fac să fie îngrămadit înapoi spre pământ; cu capul în jos, simte rușinea lui Adam, din pricina neascultării... Dar iar și iar Duhul de viață făgăduit, foarte simțit, ne înviează și ne mângâie!”

Ce minunate ocazii are cel credincios! El simte durerea ce-i pricinuieste ispita în orice înfrângere; dar simte și puterea ce-l prinde și-l ridică din nou pe picioarele credinței. Și cine simte mai bine, mai intens, rostul chemării la viață? Cine se bucură mai mult de splendorile naturii? Cine, dacă nu cel care nădăjduiește la perpetuarea acestei existențe minunate? Cel care speră să respire parfumul vieții noului pământ? El, credinciosul, este impresionat de constatarea armoniei din marelle Univers al lui Dumnezeu cea ce îl face să nu fie și nici să nu poată fi nepăsător; el crede și speră.

Lumina cunoștinței, care îi dă o viziune clară a rostului existenței sale, și care îi indică drumul de parcurs, conștiința veghetoare, facerea datoriei; toate acestea îl fac să simtă viața, să suporte greul atunci când vine și să aibă răbdare în suferință.

El cântă chiar în așa împrejurări și nu greșit se poate afirma chiar, că se bucură în necazul său! Cuvântul: „Iată chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea”, din cartea prorocului Isaia 38, 7 precum și: „Când străbat aceștia valea plângerii, o prefac într'un loc plin de izvoare”, din Ps. 84, 6, este o realitate. „El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și a cărui frunze, nu vestejesc; tot ce începe duce la bun sfârșit”. Ps. 1, 3.

Bucuria, pacea, încrederea, răbdarea, iubirea de oameni sunt partea celui conștient, de rostul chemării lui la adevăr.

Frumoasă este întradevăr viața

de credință. De sigur, dacă e și trăită. Ea nu poate fi astfel, dacă e lăsată la voia întâmplării. Tintele cele mai înalte sunt puse, și ele trebuiesc și se pot atinge. Mai ales facerea datoriei, aduce atâta bucurie cât nu se poate spune! Experiențele recoltate cu acest prilej, oboseala în lucrare, îl fac să simtă odihna ce va urma; pacea și bucuria generală pe care o speră.

În mărginirea noastră când suntem la impas, suntem pe pragul desnădejdiei.

Prezența lui Dumnezeu, rezolvă

Avem marele privilegiu de a fi oameni ai „Luminii, ai Adevărului și ai Iubirii, pentru că toate aceste sublime puteri, sunt întrunite în Dumnezeu. 1 Ioan 1, 5; 4, 8; Ioan 14, 6; Ps. 119, 142; Marcu 12, 30. Și noi ne împărtășim de ele...

Ce minunat, ca omul păcătos, despre care Psalmistul inspirat spune: „Ce este omul ca să Te gândești la el” să capete un așa răspuns: „Cum se îndură un tată de copiii lui așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El”. Ps. 8, 4; 103, 13.

Sufletul nostru, trebuie să se plece cu umilință la tronul de unde izvorăște atâta balsam, pentru ca în felul acesta să nu scadă, dim-

VOIOS ARD CANDELELE TOATE

*In Locul Sfânt al Templului divin
E-un sfeșnic scump, un minunat tezaur,
Cu șapte brațe, revărsând lumini,
Din cele șapte candelice de aur.*

*Lumina lor se'mprăstie sublim
Și dă viață formelor de îngeri;
Frumos străluce chip de cherubimi
Pe plăcile de aur, în resfrângeri.*

*Aici se-arată Preotul smerit
Slujind a sufletului ispășire,
Cu scumpul sânge-al Mielului jertfit
Făcându-și drum spre Domnul în Mărire.*

*Lumină este'n Templu orișicând
Și zi și noapte Preotul slujește...
Mărire, stând în Locul cel Prea Sfânt,
Spre a noastră fericire străjuește.*

*E pace între om și Dumnezeu
Și văd că toate-s foarte minunate...
In sărbătoarea sufletului meu
Voios ard spornic candelicele toate.*

D. Florea

problema: Increderea noastră și ajutorul Său simțit, fac ca sufletul omenesc să aibă pace chiar în fața și în clipa morții.

Fericirea Domnului e în directă legătură cu iubirea. Iubirea este elementul biruitor, este viață, este dela Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este iubire.

Este exact așa cum spune și Psalmistul în Ps. 1: „Ferice”... De altfel fericirea este amintită în repetate rânduri în Cartea Credinței: „Ferice de cine citește și ascultă”... Apoc. 1, 3. Luca 11, 28.

Ferice de cei ce păzesc Cuvântul Domnului. Apoc. 22, 7 etc.

potrivă să crească, și să ne facă în stare de a trăi în prezența harului, arvună a Impărăției slavei lui Dumnezeu. Ebrei 6, 11. 12; 4, 16. Privind țintă la Căpetenia de-săvârșiri credinței noastre (Ebrei 12, 21), să putem auzi odată fericiți invitație: „Veniți binecuvântați Tatălui Meu”. Matei 25, 34.

În natură în Cuvântul scris, și în persoana Domnului Isus Hristos, să ne luminăm inimile prin credință, bucurându-ne de cele ce sunt pregătite celor mântuiți. 1 Cor. 2, 9. 10.

L. Nadler

Dumnezeu dela noi

Cetind cărțile Vechiului Testament ești isbit, fără să vrei, de mulțimea jertfelor. La tot pasul sacrificii și jertfe de tot felul, într'o măsură mai mică sau mai mare, spre a culmina uneori cu sacrificii aduse în număr impresionat. Și apoi dacă ne gândim la sacrificiile care zilnic se aduceau la templu pentru păcat, închipuim-

a cărui mânie oamenii credeau să o potolească sau al cărui ajutor să și-l asigure prin cine știe ce sacrificii de ființe vii?

Intradevăr, aceste sacrificii alcătuiesc un fir rubiniu ce iese în evidență în tot cursul istoriei Vechiului Testament. Dar rostul lui, simbolul lui era de o măreție nespūsă.

du-ne că doar o sută de inși ar fi venit cu animalele lor de jertfă într'o zi, în minte se ridică în mod foarte firesc întrebarea: De ce toate acestea? De ce atâta sânge? Oare Dumnezeu este un Dumnezeu al sângelui? Oare favoarea sau mila Lui trebuie cumpărată ca și a vreunui zeu păgân fără de viață

Și apostolul Pavel vine să lămurască rostul acestui sânge ce curgea mereu și mereu când spune în epistola către Romani: „Plata păcatului este moartea”. Rom. 6, 23.

În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. Gen. 2, 17. Cu alte cuvinte: În ziua în care

te vei abate din calea ascultării de Dumnezeu vei păcătui și va trebui să mori. Și cu durere înțelese Adam urmările grele ale faptei lui neatente și a jocului cu păcatul: el trebuia să moară. Dar, o iubire minunată! În loc de a-l lăsa să moară și să fie pierdut pentru vecie, despărțit pentru totdeauna de Dumnezeu, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Se oferise să-și sacrifice viața, pentru ca astfel plata păcatului pentru călcarea legii divine să fie adusă de El și omul să ajungă din nou împăcat cu Dumnezeu.

Când Adam trebui să părăsească Edenul, la poarta acestuia, cu inima sfâșiată de durere trebui ca să junghie un miel, al cărui sânge nevinovat preînchlipuia sângele cel curat ce avea să curgă pe Golgota.

Și astfel de aci înainte acest sistem al jertfelor se continuă amintind mereu oamenilor de jertfa cea mare, în adevăr împășitoare, pe care avea să o aducă Domnul Iisus Hristos.

Dar cu trecerea vremii, cu cât se depărta mai mult împlinirea din Eden, cu atât în mîntea multora se ștergea rostul sau simbolul acestor sacrificii.

Dacă pe de o parte păcatul se înmulțea odată cu înmulțirea oamenilor, pe de altă parte mai era și un „interes” care făcea ca acest sânge să curgă din ce în ce mai mult. Anume era interesul acelor care căutau să câștige din aceste sacrificii, făcând din starea de păcătoșenie a oamenilor un mijloc de mărire al veniturilor lor.

Și atunci când Domnul Iisus Hristos veni, pe acest pământ ca Miel de jertfă, această stare de negoț cu cele sfinte, cu mântuirea oamenilor, ajunsese acolo încât pângărise chiar și templul, locul de închinare.

Vânzările la templu erau foarte mari. Mișcarea și sgomotul dădeau din cauza aceasta, impresia că acolo ar fi mai mult un târg de vite decât un templu sfânt al lui Dumnezeu. Se auzea târguiești în gura mare, mugete de vite, behăit de oi, gurut de porumbei, amestecat cu clincănitul banilor și cu certuri mânioase. Așa de mare era sgomotul, încât oamenii care voiau să se roage erau turburați și cuvintele înălțate către Cei

Prea Înalt se înecau în tumultul care stăpânea templul.

Cunoașterea de Dumnezeu era astfel ascunsă de păcătoși iar oamenii căutau să facă negoț cu harul Lui. Din mintea celor mai mulți dispăruse orice idee despre însemnătatea simbolică a acestor jertfe. Ei nu mai vedeau în sângele ce curgea, jertfa pe care Isus Hristos avea să o aducă, jertfă fără de care toată mulțimea sacrificiilor lor nu ar fi avut niciun rost, niciun efect în ce privește mântuirea sufletelor și curățirea de păcat.

Marele profet al Vechiului Testament Samuel, muștrând pe Saul care căutase ca o neascultare să și-o acopere prin mulțime de animale jertfite lui Dumnezeu, scoate în evidență marele adevăr în legătură cu jertfele când spune: „Ii plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimile berbecilor”. 1 Sam. 15, 22.

De aci înțelegem că mulțimea de sânge curgea nu ca urmare a voinței lui Dumnezeu de a fi așa, ci datorită mulțimii păcatului și al rămânerii într-o continuă viețuire păcătoasă.

„De aci înainte să nu mai păcătuiești” era cuvântul pe care profetii îl spuneau fiecărui păcătos care venea la templu cu vreun sacrificiu pentru păcat; deci de acum înainte să nu mai prilejuiești o nouă jertfă, alt sânge curs.

Atunci, ca și acum, mulți căutau să înlocuiască viața de ascultare de Dumnezeu cu o jertfă, socotind că dacă o jertfă era adusă și junghiată la templu, Dumnezeu era mulțumit să vadă sângele curgând, ca păcatul să fie șters.

O, cât de departe este aceasta de adevăr. Și cât de minunat a arătat profetul Samuel acest adevăr. Mulțimea sângelui curs nu arată cătuși de puțin evlavie și credincioșie, ci dimpotrivă o stare de păcătoșenie. Dumnezeu ar fi dorit ca aceste jertfe să se impuțineze cât mai mult, dar în schimb, în viața omului să se dovedească o mai mare ascultare de El, o împlinire a voinței Sale.

Și Dumnezeu arată același mare adevăr și prin gura profetului Isaia când zice: „Voi toți cei în-

setați, veniți la ape, chiar și cel ce n'are bani! Veniți și cumpărați și mâncări, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără preț! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar”.

„Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele”. Proverbele 23, 26.

O singură jertfă a dorit Dumnezeu din primul moment să aducă

Cuvântul vieții

*Cum aleargă pe cărare,
Cerbul după un izvor,
Astfel cat și eu Cuvântul
Bunului Mântuitor.*

*Chiar în ziua întristării,
Mângâiere am primit;
Din Scriptura mult iubită,
Inima-mi s'a'nveselit.*

*Numai prin Cuvântul vieții
Biruiesc orice păcat;
Sufletul mi-se 'ntărește,
Când sunt trist și apăsător.*

*Prin El, eu înfrâng ispita,
Și ca serv sunt mântuit;
Tot prin El, vestesc pe Domnul,
Cel pe cruce răstignit.*

*Calea mi se luminează,
Prin acest cuvânt ceresc;
Viața mi se modelează,
Și'n credință mereu cresc.*

*Te rog Doamne, dă-mi putere,
Să ascult Cuvântul Tău;
Să' m'plinesc tot ce vei cere,
Ca să fiu pe veci al Tău.*

S. Constantin

omul, și anume această inimă, care să fie ascultătoare de El. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh sdrobot”. Ps. 51, 17.

Și aceeași jertfă o dorește El mereu și mereu, mai presus decât orice. Și ce lucru minunat! În timp ce se cerea ca jertfele ce se aduceau la templu să fie curate, fără niciun cusur, preînchipuitoare întru totul cu jertfa Mielului fără vină, fără cusur, ce avea să-și dea viața pentru mântuirea tuturor oamenilor, inima aceasta pe care o cere, El așteaptă să i-o dăm așa

cum este, oricât de mânjită ar fi ea de păcate.

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”. Isaia 1, 18.

Apostolul Pavel vorbește cu tărie zicând: „Este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele”; și Ioan îl completează atât de minunat când zice: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. Ebrei 10, 4; 1 Ioan 1, 7.

Să nu facem și noi greșala celor din trecut și să credem că prin cine știe ce împliniri de prescripții rituale vom putea dobândi iertarea păcatelor noastre.

O singură cale există, și anume: Sângele lui Isus Hristos, „căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți”, fiindcă „pe Cel ce n'a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”, „făcând pace, prin sângele crucii Lui”. 2 Cor. 5, 21; Col. 1, 20.

V. Florescu

El ne-a creat

Eu am întrebat pământul, și el mi-a răspuns: „Eu nu sunt Dumnezeuul tău”, și tot ce se găsește pe pământ mi-au spus același lucru.

Am întrebat marea și adâncurile ei și tot ce trăiește în ea, și toate mi-au răspuns: „Noi nu suntem Dumnezeu, caută mai sus”.

Am întrebat și vântul care suflă și aerul cu tot ce este în el și răspunsul lor a fost: „Eu nu sunt Dumnezeuul tău”.

Am întrebat deasemenea, cerurile, soarele, luna și stelele, și toate au răspuns: „Noi nu suntem Dumnezeu pe care-l cauți”.

Atunci am zis tuturor celor ce mă înconjoară: „Voi ziceți că nu sunteți Dumnezeuul meu; ei bine, atunci vorbiți-mi ceva despre El!” Și toate lucrurile au strigat într'un glas: „El ne-a creat!” Tot ce există în această lume ne arată un Dumnezeu-Creator. (Sf. Augustin).

Cum să venim

la

Tatăl nostru

Adesea credinciosul nu este ascultat pentru că nu se roagă cum trebuie. Nu puțini sunt acei cari vin la Dumnezeu împovărați, dar care se întorc dela Dumnezeu mai împovărați decât au venit, pentru că ei părăsesc locul de rugăciune cu simțământul că Dumnezeu nu i-a ascultat. Pământul le pare mai neprimitor ca niciodată iar cerul mai posomorit decât atunci când s'au plecat în rugăciune către Domnul. În acest moment critic Satana îi năpădește cu ispitele sale și-i împinge să strige: „Este zadarnic a servi lui Dumnezeu”. Nu te lăsa descurajat, iubite sufletel. Acela care a zis că credinciosul „trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase” (Luca 18, 1), va răspunde în mod sigur rugăciunilor pe care El îndeamnă pe copiii Săi să le înalțe către El. Dacă cererea n'a fost împlinită, poate că ea n'a fost făcută după voia Domnului. Împlinirea rugăciunii depinde de anumite condițiuni. Una din aceste condiții este **credința**.

Venind la Dumnezeu, noi trebuie să credem. Pentru că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. (Ebrei 6, 11). Dar de câte ori nu venim noi la Dumnezeu cu un obiect sau gând care intervine între Dumnezeu și om și care ne exclude dela harul celui Atotputernic! Acesta ar putea fi simțământul păcatelor noastre din trecut, nevrednicia și slăbiciunile noastre; sau mărturisindu-ne păcatele facem greșeala de a continua încă să le făptuim. În asemenea caz ușa harului divin ne este închisă, dar cei care au închis-o suntem noi.

Cum să venim la Dumnezeu?

Prin credință. Să credem în Dumnezeu. El a zis: „Tot ce veți cere **cu credință prin rugăciune, veți primi**”. (Matei 21, 22) Oricât de păcătoși am fi; oricât ni s'ar părea de negre păcatele noastre; oricare ar fi simțământele noastre, să venim la Dumnezeu împreună

cu această făgăduință. Ce sunt toate aceste lucruri în comparație cu o făgăduință a lui Dumnezeu? Apucându-ne de această făgăduință să laudăm pe Dumnezeu pentru binefacerile Sale și pentru ceea ce El este gata să facă pentru noi ca împlinire a acestei făgăduinți. Ținându-ne cu tărie de făgăduințele lui Dumnezeu, să ne mărturisim păcatele, recunoscându-ne nevrednicia, greșelile noastre, voturile noastre neîmplinite, necredințioșia noastră și cerând iertare dela Dumnezeu să știm că El ne va asculta.

N'a zis El: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire?” (1 Ioan 1, 9). Nu stă scris în Cuvântul Domnului: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzrul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna?”. (Isaia 1, 18) Nu declară însuși — Domnul că: „Ii place îndurarea?” (Mica 7, 18) și că El „iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui?” (Psalmul 147, 11). De ce să nu ne apropiem, dar, de Domnul cu credință neclintită?

Credința liberează de păcat. Prin aceasta nu se înțelege că înainte de a fi primit de Dumnezeu omul trebuie să se curățească el însuși de păcatele sale. Dar oricare ar fi mulțimea păcatelor noastre, noi trebuie să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu privind aceste păcate nu ca prietene ci ca vrăjmașe ale sufletului nostru. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m'ar fi ascultat Domnul” (Ps. 66, 18). „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n'asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă”. (Prov. 28, 9). „Cel care iubește păcatul în inima sa și cere totuși binecuvântarea lui Dumnezeu asupra sa, în realitate un astfel de om cere ca Dumnezeu să devină complicele său. Iată cum s'ar putea rezuma rugăciunea lui: „Doamne, eu iubesc păcatul acesta, dar doresc ca Tu să mă binecuvintezi, să-mi dai aprobarea

Ta, să-mi ierți păcatele mele și ca Tu să faci ca pacea să sălășluiască și în inima mea”. Este bine, însă, să ne amintim că Dumnezeu nu poate avea nicio înțelegere cu păcatul. „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea”. (Hab. 1, 13) Chiar rugăciunea celui care iubește nelegiuirea este plină de păcate. Pe de altă parte oricât de grave păcate ar fi comis cineva, dacă el le desaprăbă și le părăsește poate să ceară lui Dumnezeu să locuiască în inima sa, nu pentru a fi un complice al păcatului său, ci ca o putere, ca un liberator prezent care va alunga păcatul și va libera pe acela care mai înainte îi fusese rob.

Printre păcatele de care este foarte greu să te desfaci este și ura și asprimea față de cel care ne-a făcut vreo nedreptate sau presupune că ne-ar fi făcut vreo nedreptate. În această privință Domnul Isus Hristos ne dă următorul îndemn: „De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea. Și când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre”. (Marcu 11, 24—26).

Dacă aducându-ne aminte de Harul lui Dumnezeu și de păcatele noastre, noi iertăm greșelile celor care ne-au greșit, în acest caz putem spune cu toată încrederea: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, **precum și noi iertăm greșelilor noștri**”.

Noi trebuie să punem temei pe Cuvântul Său. Având Cuvântul Său, avem împreună cu El toate lucrurile. Satana poate să se opună, întunerecul poate să ne cuprindă; calea pe care mergem poate să pară ochiului nostru ca ducând spre un abis fără sfârșit, dar cu toate acestea putem spune cu toată încrederea:

„Cel ce crede'n Dumnezeu, trece-va cu bine,

Prin oricâte încercări și orice troiene.

Domnul Sfânt îl va-ajuta s'ajungă odată

La limanul mult dorit, sus la al Său Tată.

Rugăciunea în public

Rugăciunile pornite de dreptul din inimă și nu din vreo carte de rugăciune, sunt biblice. Primii creștini, credincioși și păstori, nu aveau nevoie de vreo carte de rugăciune, căci ei se rugau din inimă.

Faptul că s'a ajuns la rugăciuni scrise dovedește că s'a pierdut legătura strânsă cu Dumnezeu. Rugăciunile în taină, hrănesc rugăciunile în public.

La rugăciunile publice să avem în vedere numai pe Domnul. Să nu transformăm aceste rugăciuni în predici și nici să nu le rostim cu gândul de a câștiga admirația ascultătorilor. Se va evita folosirea de cuvinte de îndrăgire familiară la adresa lui Dumnezeu ca: „drăguțule Tată”, etc. În rugăciune să nu predicăm despre rugăciune, ci să ne rugăm, cerând în numele Domnului ceea ce ne îndeamnă inima. Plin de căldură roagă-te cu fața îndreptată către Domnul. Cere să împlinescă veșnicile nevoi ale bisericii, și nu uita nici pe cele prezente și nici pe cei de față. Bolnavii, săracii, muribunzii, păcătoșii și sfinții, tinerii și bătrânii, cei plini de râvnă și cei apostaziați, să aibe parte de rugăciunea ta arzătoare. Cel ce se roagă în public trebuie să fie plin de viață, deoarece o rugăciune moartă este o rea pregătire pentru predică și alungă oamenii dela Casa Domnului.

Tot sufletul trebuie pus în slujba aceasta. Prin puterea călăuzitoare a Duhului Sfânt, rugăciunea să exprime dorința și gândirea tuturor celor de față și să fie ca un glas pentru sutele de inimi pline de ardoare care stau înaintea lui Dumnezeu.

Despre un vestit serv al Domnului, cineva spunea: „Nimeni altul din vremea lui nu vorbea cu atâta dovadă a prezenței și puterii Duhului Sfânt. Nimeni altul nu dă dovadă de pocăință, și mulți din ascultătorii lui socoteau, că din vremea apostolilor nimeni nu mai vorbise cu așa putere... Totuși rugăciunile lui publice erau foarte scurte, dar fiecare frază era ca o săgeată puternică ce mergea drept la cer. L-am auzit

spunând că se simțea obosit când alții făceau rugăciuni lungi; totuși când era singur, petrecea mult timp în rugăciuni arzătoare”.

Deși s'ar putea întâmpla ca să fie împrejurări când o rugăciune mai lungă să fie binevenită, să socotește de cei mai mulți, că e bine ca rugăciunea în public să dureze numai câteva minute. Rugăciunile lungi oboresc pe ascultători și-i fac să nu mai aibă plăcere de predică. Lungile vorbărit în rugăciune omoară atenția și face urechea să se închidă, chiar atunci când ar trebui să se deschi-

Strigăt în pustiu

Lume ce prin vremi te cerni

Ca zăpada unei ierni!

Când te naști pentru o clipă

Din oceanul de risipă

Și te pierzi ca râu'n mare

În noianul de uitare,

Nu fii negru val de tină

Agitat sub grea furtună

Când spre sânge și ruină

Duhul răului te mână,

Ci, topește'n tine sgura

Care-aprinde'n inimi ura

Să răsară soare-aprins:

Dragostea în orice ins.

G. C. Congo

dă. Rugăciunile lungi sunt alcătuite din repetări de fraze, sau din explicații fără rost, pe care Domnul nu le cere; sau degenerază în predici. În rugăciune nu e nevoie ca să repeți punctele de credință sau întâmplările prin care au trecut unii, și alții, și nici să se citeze cuvintele lui David, Daniel, Iov, Pavel și Petru și altor servi ai lui Dumnezeu „din vechime”.

Să nu se dea impresia că se înceie rugăciunea și apoi să se înceapă cu și mai mare foc. Să nu se folosească expresii nescripturistice, sau luate de prin apocrife sau din doctrine eronate. Să nu se

folosească asemănări necuvincioase sau ridicole, care nu sunt decât dovezi de ignoranță și fățarnicie. Ele sunt o necinste pentru cei care le repetă fără încetare, și un chin pentru aceia ale căror urechi trebuie să le audă.

Citatele din Biblie să fie exacte. Un profesor universitar s'ar face de rușine dacă ar cita greșit din Tacit, Homer sau Virgil; cum stau lucrurile cu acei servi ai Domnului care citează greșit din Biblie? Mai bine să folosim gânduri proaspete din mintea noastră decât să folosim gânduri biblice desperechiate sau trunchiate. Rugăciunea făcută cu ochii deschiși și cu privirile alergând încoace și încolo în timp ce se pretinde că se vorbește cu Dumnezeu nevăzuț e ceva detestabil. Mișcările în timpul rugăciunii ca în timpul predicii nu sunt la locul lor. Glasul trebuie să fie în acord cu vorbele, și niciodată să nu dovedească înălțarea de sine. Tonul în care cineva vorbește lui Dumnezeu să fie umilit și plin de respect.

Rugăciunile publice să nu fie totdeauna la fel de lungi. Să nu cădem în formalism. Să se schimbe șirul ideilor, altminteri rugăciunile devin plictisitoare. Gândul acela să fie cel mai de seamă în rugăciune care e și mai puternic în inimă. Rugăciunea să fie în legătură cu predica, cu cântarea, așa ca să fie unitate în slujba ținută. Pe de altă parte rugăciunea să nu fie un rezumat al predicii. Nici să nu se imite felul de vorbire al altora sau să fie nenaturală. Pentru a se putea ruga cum se cuvine, inima trebuie să fie pregătită, cugetând la importanța rugăciunii, la nevoile oamenilor și la făgăduințele lui Dumnezeu. Astfel ne înfățișăm cu o rugăciune scrisă pe tablele inimii. Lucrul acesta e mai bun decât ieșirea înaintea Domnului cu vorbe și cerințe la întâmplare. E nevoie să ne pregătim pentru rugăciunea în public prin rugăciunea în ascuns. Trăind în apropierea lui Dumnezeu și cultivând un duh de rugăciune, nu vom da greș când ne vom ruga cu glas tare. Dacă ar mai fi să se îngăduie ceva de spus este ca să se încarce memoria cu Psalmi și texte din Scriptură care sunt făgăduințe, cereri, laude, mărturisiri care ar putea să fie de ajutor la rugăciune.

Se spune despre Ioan Chrysos-

tom, că învățase Biblia pe dinafară așa că era în stare să repete oricare parte din ea; nu e de mirare că i s'a zis: Gură-de-aur. În vorbirea noastră cu Dumnezeu e foarte potrivit să-L rugăm să facă așa cum a făgăduit. De aceea e bine să memorizăm din Cuvântul adevărului vorbirile rugăciunilor inspirate, și după aceea citirea continuă a Scripturilor Sfinte va ține vii în minte cereri bune și proaspete, care vor fi ca mirul

ungerii care umple Casa lui Dumnezeu cu parfumul lui, atunci când înfățișezi cererile tale publice înaintea Domnului.

Semințele rugăciunii semănate astfel în memorie vor aduce fără încetare o recoltă bogată, atunci când Duhul Sfânt îți încălzește sufletul cu focul sfânt la ora de rugăciune a credincioșilor. Rugăciunile la care s'a primit răspunsul vor fi o încurajare pentru alte împrejurări.

Rugăciunile voastre să fie puternice, pline de foc, de stăruință și de biruință. Duhul Sfânt să învețe pe cei care se roagă în public, să se roage în așa fel încât Dumnezeu să fie slujit în chipul cel mai bun.

Cererile voastre să fie lămurite și din inimă; și chiar dacă în predică nu s'a putut ajunge la perfecțiune, rugăciunea să poată umple golul.

Prelucrare

Despre anii când s'au scris Cărțile Bibliei

Cărțile care alcătuiesc Biblia, în număr de 66, au fost scrise — prin inspirație divină — de un număr de patruzeci de autori diferiți într'un timp de 14 la 15 veacuri. Chiar și scrierea fiecărei cărți în parte a putut să se facă într'o perioadă de timp mai scurtă sau mai lungă, pe măsura în care aveau loc lucrurile despre care se vorbește în aceea carte. În ceea ce privește datele când au fost scrise diferitele cărți ale Bibliei, acestea nu se pot stabili cu exactitate. În această privință părerile cercetătorilor diferă. Datele arătate mai jos sunt de asemenea numai aproximative. Cărțile sunt redată în ordinea în care ele se află în Biblie.

Pentateuchul (cele cinci cărți ale lui Moise) au fost scrise între anii 1400 și 1300 înainte de Domnul Hristos.

Iosua, către anul 1300.

Judecătorii, între anii 1100 și 1000.

Rut, între 1000 și 900.

Cele două cărți ale lui Samuel au fost scrise între anii 1050 și 950.

Cele două cărți ale Regilor, între 580 și 550.

Cele două cărți ale Croniclelor, între 350 și 300.

Ezra și Neemia, între 350 și 300.

Estera, între 400 și 300.

Iov, sau între 1400 și 1300 (ceea ce este mult mai probabil) sau între 700 și 500.

Psalmi, cea mai mare parte a lor au fost scriși între anii 1000 și 930.

Proverbele, între 970 și 930.

Eclesiastul, către 930.

Cartea Cântărilor, între 970 și 930.

Isaia, dela anul 740 la 700.

Ieremia, dela 625 la 580.

Plângerile, dela 588 la 580.

Ezechiel, dela 590 la 570.

Daniel, dela 606 la 534.

Osea, dela 755 la 720.

Ioel, între 840 și 800.

Amos, între 760 și 740.

Obadia, către 850 sau 580.

Iona, către 780.

Mica, dela 730 la 659.

Naum, între 665 și 605, probabil către anul 650.

Habacuc, între 645 și 615.

Tefania, dela 640 la 609.

Hagai, către 520.

Zaharia, către 519.

Maleachi, către 445.

Matei, între anii 60 și 66 al erei creștine.

Marcu, între 62 și 66.

Luca, între 61 și 63.

Ioan, între 85 și 95.

Faptele Apostolilor, între 62 și 64.

Epistola către Romani, între 56 și 59, probabil la 58.

I Corinteni, între 54 și 58.

II Corinteni, între 55 și 58.

Epistola către Galateni, între 54 și 58.

Epistola către Efeseni, la Cesareea între 56 și 58, sau la Roma între 59 și 61.

Filipeni, între 60 și 64, probabil la 63.

Coloseni, la Cesareea între 56 și 58, sau la Roma între 59 și 61.

I Tesaloniceni, către 52, și 53.

II Tesaloniceni către 52, 53.

I Timotei, între 64 și 66, probabil la 64.

II Timotei, către 66.

Tit, între 64 și 66, probabil la 64.

Filimon, la Cesareea între 56 și 58, sau la Roma între 59 și 61.

Epistola către Ebrei, între 63 și 67.

Iacob, între 60 și 62 (foarte nesigur.)

I Petru, în 63 sau 64.

II Petru, între 64 și 67.

Cele 3 epistole ale lui Ioan, între 90 și 96.

Epistola lui Iuda, între 63 și 67.

Apocalipsa, între 90 și 96.

Ioan Botezătorul

„Atunci ce ați eșit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun, mai mult decât un prooroc; căci el este acela despre care s'a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta”.

Acestea sunt cuvintele Domnului despre Ioan Botezătorul, cel mai destoinic predicator al soliei despre prima venire a Domnului Hristos, bărbatul care a întrecut chiar și pe profeți. Vieța și activitatea lui Ioan, cuprinde multe învățături ce ne pot servi de

tea lui Dumnezeu, în duhul și în puterea lui Ilie, ca să întoarcă... pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”.

Solia lui Ioan, nu cuprindea filosofie și putere omenească. Ioan 1, 19—23. Ea corespundea nevoilor contemporanilor săi.

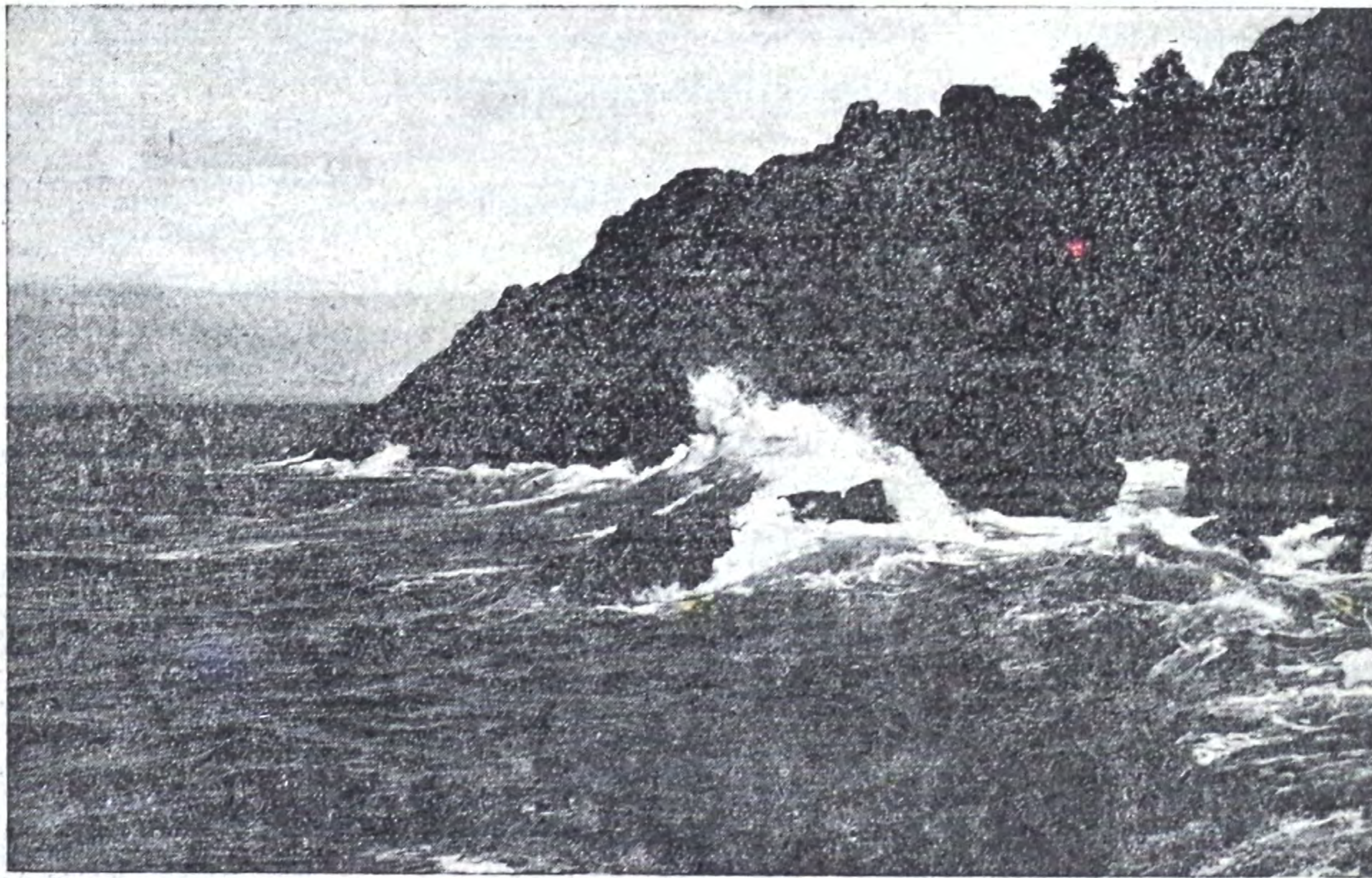
Atunci apăru Ioan Botezătorul. El mustră păcatul, cheamă pe oameni la o adevărată pocăință care urmează a se arăta în roadele bune, și atrage atenția celor po-

obosiți sunt mângâiați prin credința în Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu.

Dacă vom trăi și noi solia adventă în toată măreția ei în spiritul și puterea lui Ilie, atunci vom vedea și noi roade asemenea celor ale lui Ioan. Cei ce vor crede în Isus ca Mântuitor vor mărturisii aceasta prin împărtășirea cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Astfel biserica va fi formată pentru Domnul și El va veni curând.

Să notăm bine, că vieța lui Ioan corespundea cu solia lui. El însuși era pocăit, avea puține trebuințe, era un exemplu de simplitate și cumpătate, și era predat cu totul în slujba Domnului.

Să nu uităm că el avea nenumărate lupte lăuntrice și că spiritul îndoelii îl neliniștea adesea

exemplu. O scurtă privire asupra vieții lui Ioan ne va fi de folos.

În Evanghelia dela Luca cap. 1, 15, ni se arată de când a fost el pregătit pentru lucrarea de înaintea mergător al Domnului Hristos, fiind umplut cu Duhul Sfânt. Abstenența recomandată mamei a constituit și o parte a educației sale de mai târziu. Acelaș Duh Sfânt și aceeaș putere trebuie să caracterizeze și pe credincioșii de astăzi.

Încă înainte de nașterea lui Ioan i se face cunoscut tatălui său menirea vieții lui. „Va merge înain-

căiți asupra Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Ioan 1, 29; Matei 3.

În această vestire se găsea, deci, scăparea de păcat și putere pentru o vieță nouă. Toț așa și cu solia noastră. Ea trebuie să corespundă nevoilor celor care o ascultă. Nu păcătosul, ci păcatul trebuie condamnat sub orice înfățișare și oriunde s'ar arăta. Matei 3, 7.

Fiecărui păcătos trebuie să i se arate posibilitatea îndreptării. Luca 3, 10—14. Păcătoșii capătă siguranța iertării. Cei triști și

și pe dânsul. Ioan a avut și ucenici. El nu i-a legat prea mult de persoana sa, căci nu urmărea cinstea și onoarea omenească pentru sine, ci i-a învățat să caute și să preamărească pe Hristos. Cu bucurie a văzut el că unii din ucenicii săi au pornit la lucru împreună cu Isus. Ioan 3, 24—31; 1, 35—37. Așa trebuie să fie în Biserica lui Dumnezeu de astăzi. Chestiunea nu e: cum poate să primească cineva cea mai mare cinste, ci unde poate fi fiecare de mai mult folos în lucrarea lui Dumnezeu? Să căutăm dar să ne asemănăm pildei dată de marele evanghelist Ioan.

N. Gheorghică

LUCRU ȘI RASPLATA

„Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta”... Ecl. 9, 10.

Să se interzică cuiva să lucreze și atunci va deveni slab. Biserica sau persoanele care se sustrag de a purta sarcini pentru alții, care se interesează numai de ei, încurând vor suferi slăbiciune spirituală. Munca este aceea care face puternic, pe cel slab. La fel munca și purtarea de poveri în viața spirituală va da putere bisericii lui Hristos.

Domnul Hristos ne stă ca model în ce privește folosirea timpului, lucrând pentru binele omenirii. „Cât este ziuă trebuie să lucrez lucrările Celui ce M'a trimis. Vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra”. Ioan 9, 4. Lucrând pentru alții vei ajunge să simți o plăcută mulțumire lăuntrică și o pace care va fi o răsplată îndestulătoare. Orice împlinire cu credincioșie a datoriei este notată de îngeri și apare în cartea vieții.

Când Domnul Hristos a trimis pe cei 12 ucenici în lucrarea de predicarea Evangheliei le-a dat asigurarea răsplătirii spunând: „Vrednic este lucrătorul de plata sa”. Mat. 10, 10. Nicio muncă nu e prea împovărătoare pentru cel care se supune voinței lui Dumnezeu. El intră deja în bucuria Domnului său. Când vede suferințele alinate, lipsurile împlinite și

sufletele eliberate din sclavia păcatului, bucuria aceasta îl răsplătește pentru sacrificiul făcut.

Apostolul Pavel face chiar o precizare categorică în ce privește nevoia de a lucra. „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce”. 2 Tes. 3, 10. Facerea de bine cere o muncă plină de abnegație și este o lucrare măreață asupra căruia cerul privește cu bucurie.

Numai aceia care își predau viața în serviciul lui Dumnezeu și al semenilor lor știu ce înseamnă adevărata fericire. Lucrul este un mijloc de creștere. Ajutând pe alții ne ajutăm pe noi înșine. Biserica aceea care pornește cu succes în lucrarea de ajutorare a celor nevoiași este o Biserică fericită. Acela în al cărui suflet se simte iubire pentru cei nevoiași și lucrează spre a-i aduce în staulul marelui Păstor, ia parte la o fericită și binecuvântată lucrare.

N. Gheorghită

Vieață nouă

*Lumina cunoștinței în mine-a răsărit.
Trăiesc o vieață nouă. Pe Domnul l-am găsit.
Acum simt bunătatea, ce El mi-a arătat,
Pe cruce pe Golgota când fu crucificat.*

*Sunt luminat de raza măririi Sale Sfinte,
Se risipesc ca gândul negur' le din minte.
Noi orizonturi sfinte în față-mi se deschid,
Alerg plin de nădejde spre-un ideal lucid.*

*A Domnului lumină cărarea luminează;
Nu umblă'n întuneric acela ce-l urmează,
Căci poartă de salvare lui Domnul i-a deschis
Și-i toarnă'n al său suflet lumini din Paradis.*

Titu Zamfir

Eu sunt o fetiță mică

*Eu sunt o fetiță mică
Nu știu să scriu, să citesc;
Poezie măricică,
Să învăț eu nu'ndrăsnesc.*

*Dar știu să ascult într'una,
De mama mea cea dulce,
Care seara 'ntotdeauna
Mă duce să mă culce.*

*Rele nu fac niciodată;
Nu mă supăr, nici mă cert.
Pe cei ce-mi greșesc, de 'ndată
Gata sunt ca să îi iert.*

*Cu toți ce'n jurul meu trăiesc,
Mă aflu numa'n pace.
Eu nu-i critic și nici bârțesc,
Nu mă plâng, orice mi-ar face.*

*Deși mică trăiesc astfel,
Pentru că doresc nespus,
Cu-al meu iubit Isus la fel
Să fiu și eu în cer sus.*

Gh. I.

Apostolul Iacob face o destul de tristă descriere a lucrării acestui mic organ. Deși pare a nu prezenta niciun pericol totuși, spune apostolul, că ea aprinde tot cursul vieții, când este cuprinsă de focul gheenei. Atâta timp cât inima este nerenăscută, toate încercările de a o conduce vor rămâne zadarnice: ea nu poate fi îmblânzită.

Ce vom zice (dar? Este și un copil al lui Dumnezeu desarmat în fața ei? Se va resemna oare creștinul în fața acestui rău ca și în fața unei necesități fatale? Domnul Dumnezeu să fie lăudat, că lucrurile nu stau așa. Dar pentru a avea succes, în loc de a se ataca cu limba, mai de grabă să se întreprindă o lucrare cu inima. Din clipa în care inima va fi renăscută, și Mântuitorul o va lua în stăpânire, limba va deveni în totul credincioasă față de inimă și va face să iasă din ea numai a-

cea cu ce ea este plină. Din clipa în care în inimă se vor găsi numai lucruri bune, limba, care este ecoul ei fidel, nu va pronunța decât lucruri plăcute, bune pentru zidire care dau har celor ce le aud.

Limba este o măsurătoare exactă a stării noastre spirituale. Obişnuți să vorbiți de rău pe aproapele vostru? Vă face plăcere să vorbiți despre defectele altora? Dacă da, este bine să știți că acestea sunt roadele rele ale unei inimi nerenăscute. Să nu vă măguliți cu ideea de a fi găsit pe Mântuitorul, înainte de a fi ajuns la acel punct, când limba, în loc de a servi la desbinarea semenilor voștri, să pronunțe mai de grabă, cuvinte care să contribuie la a mări pe Dumnezeu și la zidirea sufletească a celor ce vă înconjoară. Din acelaș izvor nu poate ieși și apă dulce și apă amară.

Cugetări pentru ziua Domnului

4 Iunie.

„In dar ați luat, în dar să dați”. Matei 10, 8.

Cei ce primesc, trebuie să dea și altora, Dumnezeu cere oamenilor să servească bucurosi semenilor lor. Cununi nepieritoare sunt de câștigat. Impărăția cerurilor este de dobândit. Sufletele care doresc mântuirea așteaptă să fie luminate.

11 Iunie.

„Iată Eu sunt cu voi în toate zilele”. Matei 28, 20.

Făgăduința prezenței Domnului ne aparține și nouă. Hristos merge pe străzile noastre. El vine în casele noastre cu solii de har și bunătate. El vrea să conlucreze cu toți aceia care vor să servească altora în numele Său. El este în mijlocul nostru ca să vindece și să binecuvinteze dacă vrem să-L primim.

18 Iunie.

„A luat chip de rob făcându-se asemenea oamenilor”. Filip. 2, 7.

Niciodată nu s'a arătat vreun evanghelist care s'ar fi putut asemăna cu El. Hristos însuși, Domnul cerului, s'a umilit până la pământ și a luat înfățișare omenească pentru a întâmpina pe oameni acolo unde se găsesc ei. Tuturor, El, solul legământului, le aducea vestea mântuirii.

25 Iunie.

„A dat daruri oamenilor”. Efes. 3, 8.

Să lăudăm pe Domnul printr'un adevărat serviciu, făcând totul ce ne stă în putere pentru a onora numele Său. Dumnezeu ne împarte darurile Sale, ca să le oferim și noi la rândul nostru altora și astfel lumea să poată cunoaște caracterul Său.

VOCEA TA, ISUSE!

*Vocea Ta e nestemată,
E sublimă, neschimbată;
Ea îmi spune iar și iar
Că la Tine găsesc har.*

*Vocea Ta, parfum de floare,
Prea duios îmbietoare,
Mă îndeamnă să gălesc
Fericirea ce doresc!...*

*Dând fiorul de iubire
Imi aduce mântuire,
Vocea Ta în susur lin,
Coborâtă din senin.*

*Vocea Ta mult iubitoare
Imi dă hrana salvatoare,
Implinind doritu-mi vis
Ca să fiu în Paradis!*

Aurora Bostan

Puterea Bibliei

Am auzit, odată, vorbindu-se de un om și soția sa care au ajuns să aibă și ei o Biblie. Cartea Sfântă le era cu totul necunoscută până aci. Intr'o seară când, bărbatul începu să cerceteze Biblia sa, zise:

— Femeie! dacă această carte este adevărată, noi nu avem dreptate.

Continuând cu cetitul cărții, după câteva zile, el zise:

— Femeie! dacă această Carte este adevărată, noi suntem pierduți!

Cu o și mai mare dorință de a o cunoaște, el se apucă să studieze Cartea Sfântă până ce într'o bună zi, el zise plin de bucurie:

— Femeie! dacă această Carte este adevărată, noi suntem salvați!

Aceeași Carte care i-a descoperit că erau vinovați, i-a descoperit și mijlocul de salvare prin Domnul Isus Hristos.

În aceasta constă măreția Bibliei. Incredeti-vă, deci, în Domnul Hristos și numai în El, și veți fi mântuiți.

Unde stă scris

în Curierul Adventist Nr. 6?

1. El a învățat meseria de tâmplar.
2. Inima lui a fost curățită de Duhul Sfânt.
3. Isus geme stins.
4. E nevoie a se petrece clipe prețioase la picioarele Domnului Hristos.
5. In inima lui Filip era iubirea lui Isus.
6. Faptul morții și al învierii Domnului nu s'a produs ca ceva izolat.

7. Il duse la han.
8. El se roagă.
9. Domnul Isus a plătit prețul răscumpărării noastre.
10. Domnul m'a salvat.
11. Știau pe de rost aproape întreg Noul Testament.
12. Urmăriți pacea.
13. Faptele Domnului sunt pline de învățătură.
14. Oricine crede în Isus, se căiește de păcatele sale și se boțază, va fi mântuit.

SA FIM SĂNĂTOȘI

Studiul care urmează este din cartea „Sănătatea Familiei”, capitolul: „Alegerea hranei pentru familie”. Comandați această carte pe care vi-o puteți procura la prețul de 36 lei plus porto și ambalaj.

1. Care trebuie să fie grija noastră în ce privește planuirea hranei zilnice?
2. Ce alcătuiește o dietă sănătoasă?
3. Care este principiul călăuzitor în hrană?

4. Cum poate fi folositoare dieta cea mai bună?
 5. Care este rația alimentară echilibrată?
 6. Ce grijă e să aibă cei adulți față de copii în ce privește mâncarea?
 7. Ce trebuie să studiem în legătură cu hrana zilnică?
- Atragem atenția tuturor celor care iau parte la acest studiu să nu copieze unul dela altul deoarece aceasta le va scădea mențiunea la sfârșitul concursului.

A merge pe umbră

Intr'o noapte întunecoasă, un călător dorind să părăsească luntrea în care se afla, văzu aceea ce lui i se părea a fi o punte, dar care, în realitate, nu era decât o umbră. Inaintând cu pasul sigur, el se aruncă în gol și căzu — după cum era și firesc — în apă. El era deplin incredințat că pune piciorul său pe un loc bun; dar credeți, oare, că această incredințare a lui a putut schimba măcar cu ceva situația? Nicidecum! El făcuse o greșală și acum trebui să sufere toate urmările ei.

Tot așa se petrec lucrurile și în chestiuni de o importanță mult mai mare. Dacă dorim ca totul să fie bine să nu ne mulțumim numai cu părerea că facem binele, dar să căutăm ca întrădevăr să-l facem. Acesta este mijlocul cel mai sigur prin care se pot înlătura nenorocirile. Inainte de a pași pe umbră, omul despre care vorbim ar fi trebuit să încerce pentru a

se convinge că în fața lui se află într'adevăr o punte, înlăturând astfel eroarea.

Poșta redacției

Paul Duică — Roșiori — Deși ați fi dorit mult să vedeți prima Dvs. floare apărută, regretăm că nu vă putem îndeplini dorința. Este adevărat că poezia ați lucrat-o cu câțiva ani în urmă. Dacă ați lucra una recentă poate că ați avea mai mari șanse de reușită.

Gh. St. Ionescu — Ochiul Boului. „Azi e timpul” e bunică. Cealaltă nu merge.

D. Matei — Agnita. — „Ruga” Dvs e bună. Vă rugăm să ne comunicați dacă sunteți membru al comunității.

Const. Istrate — Târcov. — Din poeziile trimise n'am putut alege una care să poată vedea lumina tiparului. Aveți totuși unele versuri destul de reușite, ca de exemplu, în poezia intitulată „Din Psalmul 51”, în care spuneți:

Dă-mi bucuria mântuirii,
Cu Duhul Sfânt mă sprijinește,
Și am să' nvăț întotdeauna,
Pe toți să aibă o nădejde.

Ajută-mi ca să-ți cânt întruna,
Iubirea Ta nemărginită,
Și gura mea să-Ti cânte laude
Ca un miros plăcut de jertfă.

Incercați să mai scrieți, nu însă prea lung.

Chișoiu Ionel — Cristian. — In poezia „Consacrare” aveți unele versuri bune. După o oarecare prelucrare ar putea să apară. Incercați să mai scrieți.

Gh. Pesteșean — Geaca. — Am fi dorit să aflăm ceva bun de publicat în versurile Dvs. — Mai incercați poate scrieți altele mai reușite.

E. Frențescu — Caransebeș. — In „Iubirea Ta Isuse” aveți unele versuri frumoase; In „Primăvara” de asemenea. Asta însemnează că ați putea scrie poezii și mai bune. Mai incercați.

Alexandru Suciu — Ocnița. — Poezia „O dorință”, deși nu merge, din cauza conținutului, totuși aveți unele versuri bune și mai ales originale. Astfel:

Din al inimii isvor
Curge'ncet un râșor;
Curge peste pietricele,
Spre limanul gurii mele.

Din cealaltă poezie vom încerca să scoatem ce va fi bun. Mai scrieți, poate veți reuși să scrieți versuri și mai bune.

Manuscrisele trimise de stimații noștri cetitori, arătați mai jos, nu sunt publicabile:

Cornel C. Chirca, Florea Gh. Mirescu, Cornel I. Sună,—Peret; Ardelean Nic.—Bărăști; Nicolae Paraschiv—Cocargea; Belu Fl. Ioan—Spineni; Ștefănescu M. Vișan—Dracea; N. R. Mazilu—; Câmpenanu Ionel, Sefara Neagu—Dormărunt; Ciorba Iosif, Legian Petru—Geaca; Maria Guia—Țigănești.

Gheorghe Badea — Petroșani. — Vă rugăm să ne comunicați dacă poezia „Doamne 'ndură-Te de noi” este făcută de Dvs. In caz că nu vă aparține poate ne-ați putea indica lucrarea de unde ați luat-o.

Dela următorii cetitori așteptăm să primim răspunsul cerut: Dlu Gheorghe Badea—Petroșani, prin poșta redacției din acest număr: Marin N. Păun—Lissa; Mișra M. Uba—Traian; Samuel Grigorescu—Ibrianu.

Să fim sănătoși

Mai jos amintim numele celor care până acum au trimis răspunsuri la concursul „Să fim sănătoși”, care continuă lunar prin întrebările ce apar în Curierul Adventist:

Agnita: Eugenia Matei; **Albești:** Laptés Ionel, Manolache Maria, Vasilache Jenica; **Alexandria:** Ardeiaș Ana, Ardeiaș Dumitru, Cristescu I., Constantinescu Vasile, Dencu Victoria, Drăgușin Cornelia, Drăgușin Costel, Drăgușin Matiana, Drăgușin Nuși, Elena Vasile; **Aluniș:** Ștefănescu Ion; **Apaleu:** David Gh., Indricău Axente, Indricău Elisabeta, Juga Bujor, Juga Corneliu, Juga Gh., Juga Iuliana; **Archis:** Bociort Justiin, Foghiș Floarea, Foghiș Gh., Popa Teodor, Popa Vasile, Sârb Gh.; **Bacău:** Bosângeanu Elena, Bosângeanu Ion, Bosângeanu Titu, Ciohodaru Constantin, Costică Grețuța; **N. Bălcescu:** Andrei Toas; **Bărăgan:** Florica Ianeu; **Barza:** Constantin Ion; **Belitiori:** Albișor Florică, Bădica Lenuța, Iordan Ionel, Manea Nicola, Nicula Mișu; **Bogdănești:** Catruța Gh.; **Brăila:** Aldescu Teodor, Mica Constantin, Oresciuc Corneliu, Oresciuc Mimi, Oresciuc Mîrcea; **Brașov-Stupini:** Cătoiu Mihai, Dărvășan Gh., Iorga Titu, Soare Ioan Stănculescu Dumitru, Strâmbu Gheorghe.; **Bucșești:** Bujor Lica, Bujor Manole, Ciuhat Catina, Ciuhat Gh., Guguian Elena, Săndulescu Ștefan; **București Grant:** Botezatu Maria, Cârlogan Emilia, Dumitru Stoica, Florea Angela, Graur Gilly, Graur Lorin, Ioniță Maria, Marinescu Daniel, Marinescu Mihai, Petrescu Lidia, Petrescu Lucia, Recolcea Paula, Zamfir Damian; **București Militari:** Marinescu Nela; **Bucureștii Noi:** Constantinescu Magdalenă; **București Ștefan Vodă:** Amarandi Dumitru; **Bujoru:** Zamfir Titu; **Butnărești:** Neagu Daniel, Neagu Timotei, Neagu Valeria; **Buzău:** Baston Natalia, Badin Petre, Badin Ștefan, Ciulin Neculai, Dincă Iolanda, Dinescu Elisabeta, Dinescu Nelu, Dumitrașcu Dumitru, Gogu Magdalena, Grădinaru Stoica, Gună Ștefan, Jurevici Elena, Mihăilescu Steluța, Năstăsescu Paulina, Radu Julieta, Șandru Aurel, Șandru Virginia, Sofronie Mișu, Stoian Gh., Stoica Maria, Stoica Petre, Teodorescu Elena; **Buzescu:** Delcea Marin, Delcea Stancu, Pârveu Nicolae, Roșu Ștefan, Soare Savu; **Călinești:** Elisei Soare; **Călnic:** Ghișoiu Elena; **Cămpulung-Bucovina:** Petrescu Elena; **Cioara Doicești:** Niță Aurelia, Niță Emilia, Panțeru Lidia, Panțeru Nicu, Pascu Didina; **Ciorăști:** Radu Tabita, Rizea Estera, Sârbu Daniel, Sârbu Rădița, Vasile David, Vasile Maria; **Ciuperceii Vechi:** Fudulu Ionel, Leoveanu Gicu, Manea Nuța; **Cluj A:** Hariuc Frederich; **Constanța:** Anghel Ioan, Anghelescu Lidia, Căruntu Tatomir, Cureteu D., Cureteu Marioara, Cureteu Mihail, Dincă M., Dincă Silă, Dracopol Elena, Dumitrescu Marioara, Luca Marioara,

Mitroiu Ioan, Neagoe Elena, Pelin Ștefan, Pelin Știucă, Sofiu Gh., Trașcă Constantin, Trașcă Zina; **Craiova:** Luță Marin, Popescu Daniel, Popescu Eugenia; **Dărmănești:** Manu Lenuța, Manu Nicușor, Mărgărit Gh., Mărgărit Luca, Stănescu Lenuța; **Deleni:** Parfeni Ion; **Dolhești:** Mihalache Margareta, Mihalache Titu; **Dracea:** Badea Ionel, Ianacu Ionel; **Dumitrești:** Maftei Gh., Maftei Maria; **Fălticeni:** Andone Mina, Vauciuc Dina, Vauciuc Ignat, Vauciuc Maria; **Felștigar:** Poenaru Petre; **Frătești:** Ciocan Ilie; **Furculești:** Radu Ioan, Șopârlache Sabina, Șuică Costică, Șuică Floarea, Șuică Mița, Tene Ecaterina, Tene Marioara, Vlad Ioana, Vlad Steliana; **Geaca:** Ciorbă Iosif, Podari Vasile, Pojare Petre; **Grișița:** Mihalache Ioan, Tânjală Ion, Tânjală Maria, Tânjală Petru, Tudor Maria, Tudor Vețuța; **Hendorf:** Modiga Eftimie, Modiga Marioara, Modiga Paul; **Licurici:** Costache Constanta, Filip Ionel, Voicu Marioara; **Luduș:** Sălăgan Victor; **Macea:** Tolan Fănică, Tolan P., Tolan Sabina; **Mărgineni:** Mateescu Gabriela, Mateescu Mari, Mateescu Valeria; **6 Martie 1945:** Dârmină Gh., Florea Pârlea; **Moinesti:** Bujor Teodor; **Moșteni:** Crângeanu Didina, Dachin Florea Dachin Petre, Dachin Victorina, Enache Gică, Enache Ionel, Enache Lucian, Enache Marin, Lepădatu Gelu, Lepădatu Titica, Pisică Daniel, Pisică Fănică, Pisică Ion, Popescu Nicu; **Moțatei:** Bărbulescu Ionel, Beșliu Marcela; **Murgăși:** Oprițescu Iosif; **Nenciulești-Păru Rotund:** Niți Nicolae; **Ochiul Boului:** Ionescu G., Tincă Ioan, Zamfir Păun; **Panaghia:** Brezoi Ilie, Brezoi Ștefan; **Părlita:** Dinu Rahela; **Pata:** Pinteia Emilia; **Pechea:** Poțilea Anica, Șerban Maricica; **Peret:** Mircescu Florea, Mircescu Mihai, Sună Cornel; **Perieni:** Terințoc Ionel; **Petrova:** Savu Vasile; **Ploești:** Drăghici Ioan, Drăghici Virgil; **Punghina:** Beșliu Anastasia, Beșliu Mitana; **Pulineiu:** Iorga Marin; **Roșiori de Vede:** Cucu Apolin, Cucu Zefania, Duică Gabriela, Duică Paul, Minea Mihail, Rizea Emilia, Rizea Estera; **Săcele:** Buga Maria, Uța Tudor, Voinea Petre; **Seaca:** Saioc Dumitru, Zechici Lucian, Zechici Sandu; **Sepreș:** Turcus Teodor, Ganea Ioan; **Sighișoara:** Rebeca Edu; **Slătina:** Radu Emilia, Radu Mircea; **Socodor:** Berari Nicu, Cazan Aurelia, Cazan Elvira, Cazan Florica, Cazan Ioan, Indricău Sofica, Sărac Alexandru, Stegan Mișcuta; **Sofronia:** Julian Anuța; **Spătărei:** Desculțu Aristide, Fecioru Marin, Pelmuș Ioan, Popa Florea, Popescu Elena, Popescu Florica, Popescu Maria, Popescu Titu, Sandu Petre, Tănase Gherghina, Zlătan Constanta, Zlătan Paul; **Spineni:** Belu Constantin, Belu Ilie, Belu Ioan, Belu Ioana, Nistor Dumitru; **Salcia:** Lincu Gh.; **Târgu Mureș:** Szilagy Aurel; **Tecuci:** Adiaconitei Marie-

ta, Adiaconitei Vasile, Bujor Cornel, Bujor Jenica, Bujor Nicu, Bujor Mihai, Bujor Virginia, Bujor Virginica, Caraivan Mița, Ilie Anița, Macovei Lili, Pangratz Dica, Pleșcan Dumitru, Pleșcan Paraschiya, Sofronie Daniel, Zarimba Stela; **Telești:** Plai Ioan, Poenaru Petre, Stoichin Matei, Zestroiu Maria, Zestroiu Vasile; **Tencău:** Bălă Gh., Bălea Titu; **Todirești:** Sesslerman Avram, Sesslerman Savetca; **Traian:** Becheru Petre, Dena Marioara, Mircea Florea, Pencea Marin, Pencea Vasile, Uba Marin, Uba Mitra; **Turnu Severin:** Bengani Ion, Broinea Lidia, Drăghici Ionica, Goia Marioara, Goia Pavel, Goia Ștefan, Irod Lia, Irod Magdalena, Irod Olguța, Olei Maria, Puținichici A., Puținichici M., Rîghel Marioara, Tutunaru Samuel; **Udupu:** Bădescu Marieta, Mărăcine Lucia, Pătrăncuș Florica, Pătrăncuș Stălică, Săndulescu Teodor, Trașcă Ilie; **Urleta:** Bugoi Dumitru, Bugoi Stelian, Marin Mihail; **Ursei:** Bordea Emilia; **Viile Noi:** Cărciumaru Estera, Cărciumaru Gh., Cărciumaru Marioara, Neagoe Elena, Pintilie Petre; **Viperești:** Gavrilăscu Ica, Ionescu Bibica, Ionescu Ștefan, Ionescu Tache, Mazilu Ligia, Mazilu Vica, Panaiet Dumitru, Panaiet Marioara, Panaiet Mișcă, Panaiet Veta, Stănciulescu Gh., Ștefan Marin; **Vîșinești:** Badea Nicușor, Stoicescu Costică; **Vlădeni:** Steblea Elena, Steblea Gh.; **Zalău:** Marta Surd; **Ziduri:** Chiriac Aneta, Hintă Aurora, Hintă Ion, Hintă Janeta, Hintă Marioara, Hintă Stela, Hintă Valeria, Ochianu Gh., Ochianu Margareta, Olteanu Grigore, Olteanu Matei, Olteanu Onică, Ruscu Fănică, Ruscu Jana; **Zimnicea:** Stoasă Dumitru.

Cei care din diferite motive au rămas în urmă cu studiile la acest concurs, la fel și cei la „Unde stă scris”, pot ajunge la curent cu ceilalți luând Curierul Adventist din urmă și să trimeată răspunsurile din numerile la care nu au trimis încă. Scriți numele cât mai citez.

Și eu știu

În cadrul concursului „Și eu știu” sunt de învățat pentru luna aceasta următoarele:

1. Numele cărților Bibliei în ordinea în care sunt așezate ele în Biblie. La cărțile lui Moise se va învăța și care este întâia, a doua, a treia, a patra sau a cincea carte, în afară de numirea lor deosebită.

2. Matei 5, 1—12 (Fericirile).

3. Psalmul 19.

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. Ș.
Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Red. și Ad-ția, București IV, Str.
Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116
Anul XXVII Nr. 7. — Iunie 1949